مینه او منته

پېـل د لـوی متعـال ښبـتن پـه سـپېڅلي نامـه چـي د ارض و سـماء خـالق او مالـک دی. د ملګـرو پښـتنو پـه مینـه ، کومــک او ډاډ د لنــډو کیســو یــو ورکــوټې ټولګــه دا ده ستاسـو تـر لاسـو ورسـېده،زۀ نـۀ غـواړم چـي د دې کتـاب پـر هـري لنـډې کیسـې تاسـو تـه د هغـې تشـریح وړانـدي کـړم، تاسو خپلـه دا ولـولئ او بیـا پـر خپـل چاپېریـال بانـدي لـږ فکـر وکـړئ. د دې ټـولګي د ښـۀ او بـد پرېکـړه پـر هغـۀ چـا پرېـږدم چـي علمـي شـعوریې د ادب پـه سـمندر کـي غـوټې وهـي، د پښـتو ژبـي خـدمت یـې پـه روح او وینـه کـي جـذب شـوی وي، پښــتو تــر ځانــه زیاتــه بــولي او د پښــتو ژبــي چــوپړ خپــل افتخار ګڼي.

د هغـو ملګـرو نومونـه زۀ دلتـه لیکـل پـه دې ضـروري ګڼم چـي د دغـو ملګـرو پـه ډاډ او مرسـته دا ورکـوټې ټولګـه تــر چــاپ ورســېده. لکــه ایــډوکیټ ظفــر الله بــازی ،سید عصـمت الله،خـدای نـور خـان کاسـی، نزیـر خاکسـار، شــراف الــدین کاکړ،عبدالقادر کاکړ،فضــل الــرحمن سـنګریار،علي محمـد کاکړ، مـدد ګل علیخېـل، لعـل محمـد اورکـزی، رئیس [illegible] منګـل، ایډوکیټ آصـف خـان [illegible] نعمت الله علیخېل، ایډوکیټ قاسم خـان خلجـی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عباس شاه مخلص او د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي د ټولو ملګرو بې له څه مطلبه د زړهٔ له تله مننه کوم. په خصوصي توګه د محمود رشي او د خلیل الله تصمیم ډېره زیاته مننه کوم چې د دې ټولګي په بنائست کې یې له ما سره ډېر کومک وکړ. ستاسو د خوشحاله او سوکاله سباوون په هیله.

زړګی علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
16,04,2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرایې پتلون

د ټولي ورځې ستړیا د هغۀ د مخ نه له ورایه ښکاره کېده، تک زېړ مخ یې لکه نارنج، وچ شونډان، نیمې سترګې خلاصې نیمې پټې، یو وحشت ؤ د هغۀ په مخ کې ، د سر د یوې خوا نه یې ویني اوس هم څاڅکي څاڅکي رواني وې. یو څوک داسې نۀ ؤ چې د ی دې د سړک له منځه پورته کړي او یوې غاړې ته دې یې کښېږدي. د روغتون د وړلو خو چا تصور هم نۀ شو کولای، ولې چې د مړي معامله وه. بیا به هلته په روغتون کې پولیس والا خپلې پوښتنې کوي او د روغتون عمله به خپله بابو لاله تازه کوي ،هر چا چې به لیدی نو دا یوه خبره به یې کوله چې ..... اخ، څنګه ځوان دی.

دا خو به خلګو ویل خو د پورته کېدو یې هیڅوک نۀ ؤ. ټول سړک سر تر پایه د موټرانو ځخه ډک وو ،سړک بند ؤ ،خلک راټول وو، خو صرف تماشې ته.

سهار وختې فېروز ائینې ته ولاړ خپل وېښتان یې جوړول چې زرمینه د دۀ وکوټې ته راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واه لاله! ښنګه ښائسته ښکارې، له بده نظره دي خدای وساته.

امین، زرمینې خورکۍ.

لاله چېرې روان یې له خیره ؟ او دا پتلون دي له کومه کړو ؟

ځم نن مې یو ځای د نوکرۍ انټروي ده، دعا کوه چې دا کار مې وشي نو بیا به د بابک د درملنې کار هم ښۀ روان شي او ستا فرمائشونه به هم پوره شي.

خدای دې کامیاب کړه، هان دا واخله چای چې ځې نو یو وار بابک ته ځان ښکاره کړه.

مننه، ښۀ دی ورځم. فېروز د چای پیاله د زرمینې نه ونیوله او دا خبره یې ورته اوکړه.

فېروز د ائینې نه لېرې شو او د چای پیاله یې و ځُلې ته نزدې کړه چې ښنګه یې د دېوال پر کړۍ سترګې ولګېدې نو نابېره یې پیاله کېښوده او زر زر یې بوټان په پښو کړل. تعلیمي اسناد چې په یو فائل کې وو په بغل کې ټینګ کړو او زر د کوټې څخه د پلار د کوټې خوا ته روان شو . د پلار د کوټې په یوه کونج کې یو زوړ کټ پروت ؤ چې سپین ږیری پلار یې ناروغه پر پروت ؤ. فېروز د پلار لاس زر ونیوو او ښکل یې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابکـه دعـا راتـه کـوه........ نـن مـي انټـروي ده، ډېره ښـهٔ نـوکري ده، تـهٔ دعـا راتـه وکـړه چـي خـدای مي کامیاب کړي.

پـلار غریـب یـې پـه اشاره کـي د دعـا غونـدي لاس پورتـه کـړو، فېـروز زرد پـلار لاس پرېښـودو او د کـور د ورهٔ خوا ته روان شو، خو زرمینې پسې غږ کړو چي

لالـه ودرېـږه، یـو وار سـپېلني درتـه دود کـړم بیـا ولاړ شه.

دهٔ زر پـه غږ کړو چي

نهٔ خوري، پر ما ناوخته دی د کلي بس رانه ځي.

خـور غریبـه یـې تـر دروازې پـوري ورغلـه خـو فېروز تللی ؤ.

فېـروز او زرمینـه یـو خـور او ورور وو. مـور یـې تېـر کـال لـه دې فـاني نـړۍ څخـه سـترګي پټـې کـړي وې. پـلار یـې لـه تېـرو ځلـورو کـالو راهیسـې پـر بسـتره ؤ. هـیڅ یـوه درملنـه یـې نـهٔ کېـده. یـوه د چوکیـدارۍ کچـه (خامـه) نـوکري یـې وه هغـه هـم د دهٔ د نـاروغۍ لـه سـوبه د دهٔ د لاسـه وتلـې وه. خـور زرمینـې بـه یـې د ښـځو جـامې جـوړولې او د کـور ګـزران بـه پـرې کېـدو. فېـروز ډېـر قابـل ځـوان ؤ. هغـه پـه انګلیسـي (انګرېزي) کـي ماسـټر کـړی ؤ. سـهار بـه د روزګـار پـه لټـون او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زدیګر به یې په کلي کې ماشومانو ته د ښوونځي درس (ټیوشن) ورکولو. د درس په پیسو به یې د پلار د رملنه کوله.

څو ورځې مخ کې په یوه ورځ پاڼه کې د یوې نوکرۍ اشتهار لګېدلی ؤ. دهٔ پردې خپل تعلیمي اسناد جمع کړل. بیا دغه ؤ چې تېره ورځ د کلي د خان د کور پر پته دهٔ ته د انټروي لیک راغلی ؤ. دهٔ د دې نوکرۍ په هکله هیچا ته هم نهٔ ؤ ویلي. بس دغه ؤ چې سهار یې خپلې کشرې خور زرمینې او پلار ته وویل.

فېروز چې څنګه له کوره ووتی نو د کلي بس هم له خلکو ډک را ورسېدی. فېروز هم د بس د شا پر پایو (سېړیو،پوړو) ټال شو او بس د ښار په خوا روان شو.

تقریباً نهه (۹) بجې بس ښار ته ورسېدو. د دهٔ انټروي پر لس بجې وه، خو بیا هم دهٔ دا نهٔ غوښتل چې دی دې یوه دقیقه هم څنډ وکړي. خیر د دوتر مخ ته ناست په انتظار لس بجې شوې. د دوتر نه یو بابو را ووت او دی یې د ننه دوتر ته بوتلو. تقریباً پنځلس (۱۵) دقیقې وروسته فېروز د دوتر نه را ووت. پر مخ یې ډېره پرېشاني وه. په کراره کراره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک په غاړه يوې خوا ته روان شو. خپل ټول اسناد يې د فائل نه راويستل او يو يو يې د شکولو سره غورځولو. اخر ټول اسناد ختم شول، فائل يې هم وغورځوو. د کرب او پريشانۍ په وجه يې رنړ رنړ اسمان ته کتل او مخ په وړاندې روان ؤ. کله به يې د پتلون په جېبونو کې لاسونه واچول او کله به يې په سر اونيول. د پتلون د قميص (شرټ) بټنان يې خلاص کړل خو داسې ښکارېدو لکه زړۀ چې يې ډېره زياته تنګي کوي. په دغه فکر کې ؤ چې ناڅاپه له يوې خوا يو تېز موټر راغی او دی يې په مخه کړو. د دۀ سر او وږه د موټر د مخ په يوه کونج کې په زوره ولګېدل. دی سيدها د سړک و منځ ته وغورځېدو او په هغه ساعت يې ساه وختله. موټر والا بالکل د يوې دقيقې د پاره هم نۀ ودرېدو. خلک را ټول شول، چا څۀ چا څۀ ويل خو دا يوه خبره ډېره کېده چې اخ، څنګه ځوان دی.

په دې خلکو کې د دۀ د کلي يو ځوان او د هغۀ د ښار ملګری هم راغلو چې وګوري څۀ کيسه ده.

څنګه چې دې ځوان فېروز ته وکتل نو يې د خُلې نه ووتل چې دا خو فېروز دی. ملګري يې ورته وويل چې، تۀ دا پېژنې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـــو، دا زمـــوږ د کلـــي دی، ماخوســـتن مالـــه راغـــی چـي ستا پتلـون ماتـه پـه کرایـه راکـړه زۀ سـبا یـو ځای روان یم.

03,09,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادا

هغهٔ لېونۍ نهٔ وه، نهٔ هغې داله قصده کولو او نهٔ هغهٔ روې "شیشکه" وه،خلګو په هغې د روي نوم ایښې ؤ، صرف په دې وجه چې هغه ډېره حیاداره او باپرده وه،په دومره کم عمرکي هغه هم دومره ښائسته، پاکه او دکهول یوازنۍ پېغله وه، مور یې د دې په ماشومتوب کي له دې فاني دنیا څخه سترګي پټې کړي وې،پر پلار یې ټوله ورځ د بل په مزدورۍ کي ماښام کېده، ګل مکۍ ته شپږ مرکې ناستي وې،حالانکه د ګل مکۍ عمر صرف دیارلس (۱۳) کاله وو. دا هم په دغهٔ کال کي پېغله شوې وه. ګل مکۍ پر پلار ډېره زیاته ګرانه وه. ګرانه به ولي نهٔ وه، دا خود زعفران اکا یوازنۍ لور وه چي په ډېر ناز او نخرو پېغلتوب ته رسېدلې وه.زعفران اکا د ګل مکۍ د مرکو نه ډېر پرېشان ؤ. د کلي ښهٔ ښهٔ کورو مرکې ورته رالېږلي وې، ښهٔ ښهٔ ولورونه یې ورکول خو زعفران اکا و هر یوه ته دا خبره کوله چي ګل مکۍ لا وړه ده، خو بیا هم زعفران اکا د لور په پېغلتوب ډېر پرېشان ؤ. یوه ورځ زعفران اکا چي ډېر ساده او په هر کار کي د ملا څخه مشوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري ګڼله د کلي و ملا ته چي په صوفي ملا مشهور ؤ ورغلی. هغه ته یې خپله ستونځه بیان کړه، چي لور مي له خیره پېغله شوې ده، زهٔ ټوله ورځ د کار پسې وتلی یم، و لور ته مي شپې مرکې ناستي دي،هغهٔ زما د اکا زوی ختهو وایي چي بل وادهٔ وکړه، تهٔ یوه مشوره راکړه چي زهٔ څهٔ وکړم ډېره لویه پرېشاني ده.

ملا صوفي د دهٔ خبره ډېر په غور سره واورېده. د بنهٔ فکر کولو وروسته یې ورته وویل چي زعفران اکا ! خبره خو واقعي د پرېشانۍ ده، خو د الله فېصلې هم پر ځای کول غواړي که نهٔ؟ که نن ؤ که سبا ، لور خو به ودهٔ وې، ټول عمر خودا په کور نهٔ شي کښېنوی ؟

ملا صاحب! زهٔ خو هم دغي خبري ته راغلی یم، زما هیڅ سر نهٔ خلاصېږي، تهٔ راته وایه چي زهٔ کومه لاره خپله کړم، زهٔ دویم وادهٔ وکړم که اول دا لور چا ته ورکړم.

تهٔ داسي وکړه چي سبا سهار له خیره راشه، زهٔ به یوه نهٔ یوه لار په لاس درکړم.

سمه ده ملا صاحب کور دي ودان نو بیا زهٔ درڅخه ولاړم، د خدای په امان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځهٔ په مخه دي بنهٔ، ملاصاحب هم په ځواب کي ورته وویل.

د ګل مکۍ پېغلتوب او ښائست په ټول کلي کي مشهوره شوې ؤ. د کلي ځوانانو غوښت چي د ګل مکۍ یو دید وکړي او د دې پر ښائست د خپلو سترګو تنده ماته کړي. د کلي نورو پېغلو بیا غوښت چي د ګل مکۍ سره ملګري جوړه کړي. خو ګل مکۍ د هیچا پرواه نهٔ درلوده. هغه د خپل پلار چي د بل په مزدورۍ کي یې ځان خوړلی ؤ په خدمت کي مشغوله وه، ګل مکۍ ډېره هوشیاره او حیاداره وه. دا خپل د راتلونکي سباوون نه بالکل نا خبره وه، دا به څنګه خبرېده، دا خو په هیڅ نهٔ پوهېده، که پوهېده نو هغه هم په دې چي د پلار خدمت کول ډېر لوی سعادت دی.

کله کله به ما خوستن چي د ګل مکۍ پلار زعفران اکا ویده شو نو ګل مکۍ به د مور هغه کیسې په یاد کړې چي هغې به و دې ته کړي وې. یعني د یو شهزاده او ښاپېرۍ، د یوه توردیب ، د ګیدړي او زرندباز باچا او د روي. ګل مکۍ ته دا نکلونه ټول په یاد وو . د دې په فکر کي به راتلل چي دا یوه شهزادګۍ ده، یا دا یوه ښاپېرۍ ده، او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دیب په قید کي ده. یوه ورځ یو شهزاده راشي، تور دیب مړ کړي او دا د ځان سره و یوې ښائستي ماڼۍ ته بوځي. دغه سوچونه د دې د ژوند اثاثه وو. ګل مکۍ ډېره با احساسه وه، د هغې سره د پلار په هکله ډېر احساس ؤ.

سهار وختي زعفران اکا ملا صاحب له ورغی. ملا صاحب هم ځان داسي جوړکړی ؤ لکه د شلو کالو ځوان. زعفران اکا چي ورته وکتل نو په خندا کي يې ورته وويل چي ملا صاحب! نن خو سم ځلمی ښکارې.

ملا صاحب هم سم د لاسه په ځواب کي ورته وويل چي زۀ خو يم ځوان، دغه مرات مړي زکام مي يو څه وېښتان را سپين کړي دي، ګنې زما عمر خو تقريباً د دېرشو يا يو څه لږ بالا دی.

زعفران اکا هم لږ په سوچ کي شو خو زر بېرته خپلي پوښتني ته راغی چي ملا صاحب زما کار څنګه شو؟

ياره که يوه نېکه مشوره درکړم نو بيا؟

نو بيا څۀ، د نېک کار پسې خو راغلی يم.

ګوره زعفران اکا! د نن سبا ځوانان خاص کر د ښوونځي والا، دا خو بېخي په هيڅ نۀ دي خبر. بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاقه، بدعمله، ږیره او بېروتونه یې خرولي، تر ځان تېري خبري کول، په هر شي کي د دوی کار، دا د دغو ځوانانو رواج جوړشوی دی. چېري زموږ رنګه عالمان، د خدای په لار خبر، د مسجد سره مینه کول، د قران او حدیث په لاره تلل، دا د نن سبا ځوانان چېري دا کولای شي. زما نېکه مشوره دا ده چي ښهٔ عالم سړي ته یې ورکړه.

دا خو ښهٔ خبره ده، خو دلته یوه مسئله بیا راپورته شوه.

هغه لکه څنګه ؟

هغه لکه دا چي زهٔ به چېري د عالم پسې ګرځم، که تهٔ دا کولای شې نو زهٔ دا کار تا ته سپارم، تهٔ یو ښه د قران حافظ یا عالم پیدا کړه چي زهٔ د لور بخت ورسره وتړم.

زعفران اکا تهٔ ولاړ شه کورته،انشاء الله تر ماسپښینه حال درکوم.

زعفران اکا هم خوشحاله کورته راغی او د لور د نصیب په هکله یې د سوچونو سیند جوړ کړو او په دې سیند کي لاهو شو.

وخت تېرېدو، ماسپښین شو، ګورو چي د زعفران اکا و کورته دوه سپین ږیري راغلل. زعفران

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا هغه دواړه سپين ږيري د کور په يوه کوټه کې کښېنول. په هغو کې يوه سپين ږيري خپله خبره داسې پيل کړه چې ،

زعفران خانه! د چا په کورکي چې لور يا خور وي د هغه و کور ته به د دوستی مرکي راځي، موږ هم په دغه هکله راغلي يو ، او ستا څخه ستا لور د ملا صوفي د پاره غواړو ، ملا صوفي ډېر ښۀ عالم دی او ورسره هغه زموږ پېش امام هم دی.

هغه خو سمه ده، خو ملا صاحب له اوله يو وادۀ لري او پنځه شپږ بچيان لري او د عمره هم ډېر لوی دی، غالباً تر ما به لا هم پنځه شپږ کاله مشر وي، زما لور دا وخت د ديارلسو کالو ده.

ګوره زعفران خانه! د نن سبا په ځوانانو باور کول کم عقلي ده، ملا صوفي ډېر ښۀ سړی دی.

کاکو ستا خبره په ګل بدله، زۀ خپله لور په اورکي نۀ شم اچولی، زۀ خو ملا له د مشورې د پاره ورغلی وم زۀ نۀ پوهېدم چې ملا به و ماته اړولې وي. تاسو تلای شی زما له خوا ځواب ياست.

دواړه سپين ږيري بې له څه خوراک او چښاک ولاړل. خدای خبر چې هغو به ملا صوفي ته څۀ ويلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس ګل مکۍ ناروغه شوه. زعفران اکا د ښارو ښه ښه ډاکټرانو ته ښکاره کړه خو ناروغي يې ورځ په ورځ زياتېده. ګل مکۍ ته د شپې خوب نه ورتلو. کله چې به دا پر بستره پرېوته نو ساه به يې تنګه شوه، چيغې به يې کړې. کور، ګاونډ ټول د دې د چيغو نه په عذاب ؤ. داسې وخت هم راغی چې دا به د شپې د کوره ووته، زعفران اکا به پسې ولاړو او بيا به يې په يوه کوڅه کې را ګېره کړه. ګل مکۍ په کوڅو کې چيغې وهلې. ټول کلی په خبر شو. د کلي خلکو دا څو واره د شپې ليدلې وه، هغه هم ببرسر، لڅې پښې.

ګل مکۍ په ټول کلي کې د روي په نامه مشهوره شوه. د کلي ځوانانو اوس د دې د ښائست خبرې نه کولې، اوس يې د دې د نامه يعنې د روي په هکله به يې مجلسونه کول. پېغلو د دې په هکله دا مشهوره کړې وه چې ګل مکۍ د شپې په اديره کې ګرځي. خو دا ټولې خبرې دروغ وې. که رښتيا ؤ نو هغه دا ؤ چې ګل مکۍ به د شپې ببرسر، لڅې پښې کړس کړس په خندا او کله بيا په ژړا د ملا صوفي د کور په خوا، خو د خپل خيالي شهزاده جمال په خاطر منډې وهلې.

15,06,2015

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

د هغـې سـترګي لـه ډېـره ژړا سـرې او ښـتې وې، نـازک شـونډان يـې وچ او پټـرۍ نيـولي وې، لاسـونه يـې خـداى خبـر چـې کلـه وينځلـي وو، دا سـي خيـرن چـې پـر سپينو سپينو لاسو يـې د خيـرو ځـرمن معلومېدی، وېښـتان يـې لـه ګـرده او لـه خسـه ډک وو، پښـې يـې چـاودلي لکـه يـو چـا چـې پـه چـاړه ورپـرې کـړې وي، لـه ډېره ژړا يـې غـږ ناست ؤ، هغـهٔ د حـالاتو ستم پـه مـخ مـخ وهلـې وه، او د هغــې د مــخ نــه دا هــر څــه لــه ورايــه ښکارېدل. هغه د نرينه درندګۍ ښکار شوې وه.

زمـوږ ټولنـه ؟ هغـه ټولنـه چـې د چـا عـزت پـه کـې نـهٔ وي خونـدي ؟ دا نـهٔ ګـوري دا د چـا لـور د چـا خـور ده، د دې بــه هــم د ښــهٔ باعزتــه ســباوون ارمــان وي. زمــوږ ټولنــه، بــې حســه ټولنــه، ظالمــه ټولنــه، د سـياه ســرو د عــزت دښــمنه ټولنــه، تــا د هغــې ســترګي نــهٔ اوليدې ؟ څومره خوف ؤ په کې.

د پــوليس استېشــن پــه يــوه کوټــه کــې خــوفزده ناســته، څــومره کــرب ؤ پــه هغــو ســترګو کــې، د هــر نارينـه نـه خـوفزده وه، خـود بـه خـوفزده وه، د هغـې سـره د ټـولني د يـوه شـريف خاندان يـو شـريف ځنـاور سـپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښيـري جنسـي زيـادتي کـړې وه، د هغـې قصـور دا ؤ چـې هغــې خيــر غوښــت. د غربــت ځپلــې، د هغــهٔ انســان د زيـادتۍ پـه دام کـې راګېـره شـوې وه کـوم څـوک چـې د شپږو لمسيانو خاوند ؤ، د شپېته کالو نـه يـې عمر تېـر ؤ، دهٔ د ظلــم او حــوس انتهــا کــړې وه، دی د هــيڅ معـافي لائـق نـهٔ ؤ، خـو تهانـه دار دهٔ تـه ښـهٔ کـولچې او چـای ایښـي وې، د دهٔ پـه لاس کـې د چـای پيالـه او پـه دا بـل لاس کـې د نکـوټن زار پاشـلو والا بـل سـګرېټ ؤ. دهٔ بـه د سـګرېټ پـه کـش کـې کلـه کلـه د دې خـوا تـه پـه داسـې مسـکا کـې وکتـل لکـه دی چـې و دې تـه وايـې چـې ، څنګـه شـوې ؟ کـه تـا نـارې او چيغـې نـهٔ وای کـړې نـو نـن بـه پـه تهانـه کـې نـهٔ بلکـه زمـا پـه کـور کـې ناسـته وې. هـر ارمـان بـه دې پـوره ؤ، خـو تـهٔ ، تـهٔ بالکل جاهله يې، تا د ژوند خوندونه څهٔ ليدلي دي؟

شـانتي، لـس کلنـه شـانتي، چـې د نرينـه حـوس ښـکار شـوې وه ، داسـې ناسـته وه لکـه چـې د هغــې هرڅـه هرڅـه لـوټ شـوي وي. واقعــي د هغــې هــر څــه لـوټ شـوي وو. د هغـې هغـه عـزت لـوټ شـوی ؤ پـه کـوم عـزت چـې د يـوې زنـانې وقـار قـائم وي، هغـه عـزت چـې د ورونــو او پــلار شــمله وي، د مــورد لمانځــه ټکــرى

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، دي دا ټول بائللي ؤ، او د دې سره سره په دې باندي يو تور هم لګېدلی ؤ چي هغه د غلا ؤ.

د نن سهار کيسه ده. شانتي زموږ په کوټه کي خير غوښت. د هغې دوه ورونه يو شپږ کلن او بل دوه کلن وو. د شانتي مور نن ناروغه وه. د شانتي ماما هغه خپل کيږدۍ ته بېولې وه. شانتي او د هغې ګوډ پلار او دوه ورونه په کيږدۍ کي وو. د خير غوښتونکو دغه کيږدياني د شتمنو خلګو د بنګلو ترشا وې. کله نا کله به د دې بنګلو د شريف خاندان يو شريف به د خپلې بنګلې د کړکۍ نه د دې کيږديو منظره کوله. چېري چي په کيږديو کي لڅ سر او نرۍ جامې په غاړه مېرمني د کور په کارو د دنيا نه بې خبري بوختي وې. دا سهار د کوره را روانه شوه او سيدها زموږ کوټې ته راغله. خير غوښتنه دې صرف د زيارت په ورځ کوله، دا نوري ورځي به دا په کور کي د پلار په خدمت کي وه. شپږ ورځي به د دې مور خير غوښتو او يوه ورځ به دې هغه هم د زيارت په ورځ. نن د زيارت ورځ نهٔ وه، د ګل (دو شنبه، سوموار) ورځ وه. دا خير غوښتلو ته راوتلې وه، کله چي دا زموږ کوټې ته راغله نو د کوټې په سر کي د سپټهـ محبوب کور ته ورغله. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـده مرغـه د سپېڅـې پـه کـور کـي پرتـه لـه سپېڅـه بـل هيڅـوک هـم نـهٔ ؤ. دې د کـور دروازه وټکولـه او خيـر يې ترې وغوښتو .راکړئ د خدای په نامه.......

پـه ځـواب کـي سپېڅـې لـه کـوره را ووت، هغـه دې تـه وويـل چـي راشـه زمـوږ د کـور کچـرې لېـري پـه ډېـران وغورځـوه نـو بـه لـس روپـۍ درکـړم. شـانتي د لـس روپـو پـه لالـچ کـي د ننـه کـور تـه ورغلـه. سپېڅـې ورتـه وويـل چـي کچـرې د ننـه پـه کوټـه کـي پرتـې دي، شـانتي هـم سـمه کـوټې تـه ننوتـه. دا څـهٔ خبـره وه چـي د انسـان پـه بڼـه يـو ځنـاور، حـوس ګيـر د دې پـه نـازک ماشـوم بـدن د ظلـم او زيـادتۍ سـترګي رډې نيـولي دي. څـه چـي پـه کوټـه کـي د شـانتي سـره اوشـو هغـهٔ د بيـانولو نهٔ دي.

شـانتي پـه ژړا د سپېڅـې د کـور نـه راووتـه. لـږ سـاعت پـس سپېڅـې هـم د کـوره پسـې را ووتو .هغـه شـانتي ژر ګېـره کـړه، او د لاسـه يـې ټينګـه ونيولـه، او سيدها يـې د علاقـې و تهـانې تـه بوتلـه. پـه لاره کـي شـانتي لـه ډېـر تکليفـه نـهٔ شـوه تلـی. پـه تلـو تلـو کـي يـې دا پــــر خُلـــهٔ ؤ چـــي الـــه وی مـــوره....... الـــه وی موره.........

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته سپټهـ د شانتي خلاف د غلا کولو پرچه کاټ کړه. شانتي په تهانه کي ګونګۍ شوه، نهٔ پوهېده چي څهٔ کیسه روانه ده، نهٔ د شانتي د کور خلک په دې خبر ؤ چي شانتي دا وخت د کوم حالاتو سره مخامخ ده.

یو پولیس عسکر د اوبو ګلاس په لاس کي شانتي ته راغی، هان دا واخله، دا اوبه اوچښه.

شانتي چي کله و ګلاس ته وکتل نو په وجود کي یې ساه راغله. ژر یې د اوبو ګلاس د پولیس والا نه واخست او په سر یې پورته کړو. اوبه نیمي د دې تر حلقه او نیمي د دې تر خُلې په ګرېوان کي رواني وې. د اوبو ګلاس تش شو، په شانتي کي ساه راغله، هغې شا او خوا وکتل، په کوټه کي په یوه چوکۍ چي و مخ ته یې لوی میز پروت ؤ یو غټ برېتور پولیس والا ناست ؤ. د دې په څنګ کي بل پولیس والا کوم چي دې ته یې اوبه راوړي وې ولاړ ؤ، او میز ته مخامخ په چوکۍ هغه ظالم سپټهـ ناست ؤ کوم چا چي د دې ماشومي عزت تار تار کړی ؤ. لږ ساعت وروسته کوم پولیس والا چي دې ته یې اوبه راوړي وې هغه تللی ؤ. په کوټه کي صرف غټ برېتور پولیس والا چي برېتونه یې تر خُلې هم تېر وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بـل سېتهــ پــه خپلــه ګپــه او خنــدا بوخــت ناســت وو. پــولیس والا سیتهــ تــه ویــل چــي، حــال مــي ورلېږلــی دی اوس به راشي.

شــانتي چــي د دروازې خــوا تــه وکتــل نــو یــې د دبانــدي خلاصــه دروازه ولیــده. دې نــاببره د دروازې خــوا تــه منــډه کــړه. کلــه چــي دا د کــوټې څخــه ووتــه نــو غــټ برېتــور پــولیس والا ورتــه پــام شــو. هغــه چیغــي کړې او د خپلي چوکۍ څخه پسې ورپورته شو.

هلکــه جینــۍ ولاړه....... هلــه وېنیســـۍ...... وېنیسۍ.

دبانــدي د تهــانې څــه د یـــو درام اواز راغـــی. غـــټ برېتـــور پـــولیس والا او آبـــل عســـکر چـــي کلـــه دبانــدي ورســېدو نــو چــي کتــل یــې جینــۍ د ګــاډۍ لانــدي راغلــې وه. د هغــې نــیم وجــود بالکــل د ګــاډۍ د ټېــر لانــدي راغلــی ؤ. پــه ځمکــه تــودې ســرې وینــي پرتــې وې. د دې پــه مــخ هغــه ژړا اوس نــه وه کومــه چــي لــږ ســاعت مــخ کــي وه. اوس د دې پــه مــخ خــوف، کــرب هــیڅ یــو شــی نــه ؤ چــي دا دي مظلومــه ښــکاره کــړي. شــانتي پــه ډېــر خــوارېه او مســکي خــوب، د دې ظــالمي ټــولني پــه تــور څــادر کــي پــټ د تــور مــخ، ســپین حقیقــت د ځان سره یوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلې هم د تهانې ځخه دباندې راووتی، پولیس والا د گاډی ډرائیور نیولی ؤ. د شانتي ماما او مور خبر شوي ؤ چي شانتي په تهانه کي ده. هغوی هم راغلل چي کتل یې شانتي په وینو لړلې په ابدي خوب ویده ده. د شانتي مور چي دا وکتل نو بې سوده شوه. ډرائیور چیغې وهلې چي ما دا نۀ ده لیدلې. زۀ نۀ یم خبر چي دا ځنګه مخې ته راغله. سپېڅلې هم د دې موقع ځخه ګټه تر لاسه کړه او غټ برېتور پولیس والا ته یې وویل چي

تهانه دار صاحب ! بوزه دا ظالم ډرائیور بند کړه. زۀ ګورم چي شانتي ته انصاف ځنګه نۀ رسېږي.

02,05,2016

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوسه

خـاني ګـل د سـپين سـري كونـډي د ګټـي وټـي يـو زوی ؤ. دی پــه يــوه غيــر دولتــي اداره (ايــن، جــي، او)كـي پـه ښـۀ چـوكۍ ناسـت ؤ. دۀ وادۀ نـۀ درلـود. دۀ او مـور ډېـر خوشـحاله ژونـد تېـروو، خـو د مـوريـې دا ارمـان ؤ چـي د زوی وادۀ ووينـي. خيـر وخـت او شـپې تېرېـدې، اخـر د خـاني ګـل وادۀ هـم وشـو. د دۀ كـور ودانـه د وادۀ پـه اولـو شپو كـي د دۀ سره ډېره زياتـه نـۀ غړېـده. خـو ورځ پـه ورځ د هغـې هـم د طـوطي غونـدي ژبـه روانـه شـوه. داسـي نـۀ وه چـي دخـاني ګـل د مـور سره بـه پـه جنګـو او دعـوو نښـتې وه، نـا بالكـل نـا، هغـۀ خـو د خوابنـي پـه هكلـه ډېره ښـۀ نـږور ثابتـه شـوه. خـو د هغـې د ژبـې بلـه مسـئله وه. ماتـه دا مسـئله د ژبـې نـۀ بلكې د مغزو ښكارېده.

يـوه ورځ خـاني ګـل خپـل دوتـر تـه تلـو نـو يـې ښـځي تـه وويـل چـي، بېګـاه مـي عجيبـه خـوب ليـدلی دی چـي زمـا فلانـی ملګـری پـه اتـڼ او پـه خوشـحالو وي. د دۀ ښـځي ژر پـه غـږ كـړو چي ستا ملګري تـه بـه څـه غـم رسـېږي ولي چي د خوب معنی (تعبير) چپه وي.

دۀ د ښـځي پـه خبـرو څـه بـاک را نـۀ وړو او خپـل كـار تـه روان شـو. هلتـه د دۀ پـه دوتـر كـي د دۀ لـه مخـه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ هغهٔ ملګری چي دهٔ بېګاه په خوب لیدلی ؤ ناست ؤ. سلام دعا نه وروسته دهٔ د هغه نه پوښتنه وکړه چي څنګه را چکر شوی يې ستا او دوني کار ؟

هغهٔ په ډېره غمجنه لهجه کي ورته وويل چي یاره خاني ګله! زما کوزده ماته شوه. زما په نامه چي کومه جينۍ وه هغې زما د رشتې نه انکار اوکړو او د ماما د زوی سره کراچي ته وتښتېده، اوس زهٔ حېران يم چي څهٔ اوکړم.

خاني ګل حېران شو چي د دهٔ د ښځي خبره يو په سله ټهيک ثابته شوه. خو خير دهٔ هغه ته تسلي ورکړه، شربت يې په اوڅښلو. دا ورځ تېره شوه، ماښام خاني ګل راغی خپل کورته، د مړۍ خوړلو وروسته دهٔ خپلي ښځي ته د خپل ملګري افسوس ناکه کيسه اوکړه. هغې ژر ورته وويل چي ما نهٔ درته ويل؟ څنګه زما خبره رښتيا شوه که نهٔ؟

خاني ګل هم هو ورته وکړه خو په سوچ کي شو.

سهار بيا خاني ګل دوتر ته د تلو تياري نيولې وه. ښځي يې ورته وويل چي آسرېه! که دي نن تر ټولو له مخه هر څه اوليدل نو هغه به درسره کېږي.

دهٔ په حېراني کي پوښتنه ځيني وکړه چي څهٔ؟ څهٔ مطلب ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځي په ځواب کي ورته وويل چي که دي هر څه مثلاً څه ليکلي ځيزونه، پيسې يا نور څه وليدل نو هغه به د رسره کېږي.

دهٔ خپلي ښځي ته په خندا وويل چي دعا کوه چي د پيسو ډکه بکسه (بيګ) ووينم.

خير دی د کوره ووت، په يوه رخشه کي کښېنستی، رخشه د لږ ساعت سفر کولو وروسته د دهٔ د دوتر مخي ته ودرېده، دهٔ رخشې والا ته خپله کرايه ورکړه، رخشه روانه شوه خو د رخشې د شا په ټاټ ليکلي وُ چي (د هر چا خپله ونډه خپل نصيب). دهٔ دي ليکلي خط ته خاص توجه نهٔ کړه ور، خو چي کله دوتر ته ننوتو نو يې ځمکي ته پام شو، لاندي په ځمکه د زر (۱۰۰۰) روپو نوټ پروت وليدو. دهٔ ژر نوټ ته لاس کړو خو له بده مرغه هغه نوټ باد يوړو او د يوه پوډري (نشيي) مخي ته ورغی، هغه ژر نوټ راپورته کړو او يوې خوا ته يې منډه کړه، دهٔ ډېر غږونه پسې وکړو چي اې! دا نوټ زما دی، ودرېږه ګنې وهم دي، دا زما دی، دا زما دی.

خو پوډري نارې وهلې چي د هر چا خپل نصيب، د هر چا خپل نصيب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی ډېر حیران او پرېشان د وتر ته راغی، ټوله ورځ یې په سوچو کې تېره کړه، د ښځې خبره یې د م ساعت په فکر کې راتله، اخر ماښام شو، خاني ګل کورته راغی، د مړي خوړلو وروسته یې ټوله کیسه خپلې ښځې ته وکړه، ښځه یې باید چې خفه شوې وای دا خوشحاله شوه چې مانهٔ درته ویل تهٔ زما په خبره یقین نهٔ کوې، ګوره څنګه زما خبره رښتیا شوه.

خیر دا شپه تېره شوه، سهار شو، دهٔ بیا د دوتر د تلو تیاري نیولې وه، ښځې یې بیا د پرون خبره ورته وکړه چې که څه دي اول اولیدل نو هغه به درسره کېږي .

دی د کوره را ووت، رخشې ته یې لاس ورکړ، په رخشه کې کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو، په لاره کې یو ځای ډېر رش ؤ. سړک بند ؤ، رخشې والا هم پرېشانه ولاړ ؤ، د خاني ګل سترګې د مخ د رخشې د شا په ټاټ ولګېدې، په هغه ټاټ باندې عجیبه خط لیکلې ؤ (د ښار جهاز) دهٔ ته په دې خط خندا راغله چې د صحرا جهاز یعنې (اوښ) مې اورېدلې ؤ خو د ښار جهاز مې نن اول وار اولیدی، خیر رش په ختمېدو شو، رخشه هم روانه شوه، چې کتل یې یو اوښ په سړک مړ پروت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ. دا سـړک هـم پـه دې سـوب بنـد ۀ، خـاني ګـل ډېـر حېران شو چې دا څنګه کېدا ی شي. د رخشې پـه ټـاټ د ښـار جهـاز ليکلـي ۀ او دلتـه د صـحرا جهـاز مـړ پـروت دی. دۀ تـه دا معلومـول چې دا اوښ څنګـه مـړ شـو ډېـر ګـران ۀ،ولـي چـي د دوتـر وخـت پـه تېرېـدو ۀ. دا ورځ تېـره شـوه، ماښـام شـو،خاني ګـل هـم ژر ځـان کورتـه رسـوو. هغـه خپلـي ښـځي تـه دا صـورتحال ويـل غوښـت. مـړې يـې وخـوړه، خـو خبـره يـې پـه خېټـه کـي جګـه جګـه غورځېـده. ښـځه يـې هـم پـه تجسـس کـي وه، چـي نـن بـه مـي خاونـد څـۀ ليـدلي وي. اخـر هغـه وخـت راغـی چي خـاني ګل خپلي ښـځي تـه ټـوله کيسـه وکـړه. د ښـځي يـې د خوشـحالۍ نـه دا هېـر شـو چـي خوابنـي تـه بـه دوا ورکـوي، ولـي چـي د دې خبـره نـن هـم رښـتيا شـوه. خوابنـي د دې پـه انتظـار وه چـي نـږور بـه راځـي او دوا به راکوي. خو نږور ورا نغله.

دا شپه تېـره شـوه، سـهار شـو، نـن خـاني ګـل پخپلـه پـه دې فکـر کـي ۀ چـي څـۀ بـه ويني. ښـځي يـې بيـا هغـه خبـره اوکـړه، خـو د خـاني ګـل د خُلـې ووتـل چـي آ ښـځي! داسـي نـۀ چـي يـوه ورځ د مـرګ ليـک وويـنم، بيا به څۀ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي په خوب کي ورته وویل چي هغه په چپه خوا واړوه، مرګ په ژوند بدل کړه. خوخاني ګل د ځان سره په خندا خندا کي د کوره ووت.

رخشي ته يې لاس ورکړی، په رخشه کي کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو. بيا هغه لوی سړک بند ؤ. د موټرو نه زيات رخشو لاره بنده کړې وه. سرې، شنې، زېړي قسمه قسمه رنګا رنګ قطار در قطار ولاړي وې.

دا د رخشو والا هم عجيبه انسانان وي چي څه يې په زړۀ وي هغه د رخشې د شا په ټاټ اوليکي.

لکه : ارماني دنيا، زۀ درنه لاړم تۀ دعا کوه، مينه قرباني غواړي، نانا اولامبه، زخمي زړۀ، ګوره خو په مينه، ښکلي په کي فري،شنه کوتره،صنم بې وفا، زېړ ګل، چرسي جانان،خان بيا په نشه کي دی، ګل ميروائس، ګورنر راج، چا څۀ چا څۀ. عجيبه عجيبه خطونه يې ليکلي وو. خو د خاني ګل چي په کوم خط سترګي اولګېدې د هغه نه يې زړۀ ولوېدی.

د رخشې په ټاټ ليکلي وو چي (مرګ حق دی، خو په کفن کي شک دی). د دۀ نه په دا وخت د خپلي ښځي خبره چي مرګ په ژوند واړوه هېره وه. رخشه روانه شوه، راغله سيدها د دوتر مخي ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک و ابلي غاړي ته ودرېده. خاني ګل د رخشې نه را کښته شو. رخشوان ته يې خپله کرايه ورکړه، خو د سړک نه نهٔ شو اوښتی. ولي چي پر سړک باندي دا وخت د فوځيانو قافله تېرېدونکې وه. دی د سړک په غاړه ودرېدی. د دهٔ څنګ ته يو ښکلی ځوان چي ځان يې په څادر کي له يخه پټ کړی ؤ راغی. دهٔ هغه ته او هغه دهٔ ته وکتل. دې ښکلي ځوان چي کله خاني ګل ته وکتل نو مسکی شو. د فوځيانو قافله راغله، څنګه چي د قافلې د منځ موټران را ورسېدل د دهٔ څنګ ته ولاړ ځوان د موټر مخ ته ور منډه کړه. د منډي سره سم د يوې غټې دهماکې اواز راغی. شاو خوا تک تور ګرد خور شو. د فوځيانو نيمه قافله د دې دهماکې په زد کي راغلې وه. بې شمېره فوځيان شهيدان او ټپيان شول. په عام اولس کي هم ډېر خلک شهيدان او ټپيان شوي وو. ګېر چاپېره د بارودو بد بوی، د خلکو چيغې، نارې، غوغا د قيامت ننداره جوړه کړې وه. د چا سر نهٔ ؤ، د چا پښې نهٔ وې، د چا لاسونه او د چا بالکل نيم وجود پاتې ؤ. ويني، بوی، تورګرد د ښار ښکلا ختمه کړې وه. د خاني ګل د وجود هيڅ درک نهٔ ؤ. هغه ژوندی ؤ که مړ دا معلومات تر ډېره موده چا ته نهٔ شو معلوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خـانـي ګـل مـور چـې دا واقعـه واورېـده نـو پـه دې صدمه کي له دې دنيا نه يې سترګي پټې کړې.

د خـانـي ګـل ښـځه لېـونۍ شـوې وه. هغـې بـه خنـدل، د هغـې ژړا او عـام ژونـد بالکـل غائـب شـوی ؤ. هغـې بـه د ځـان سره پـه خنـدا کـي ويـل چـي خـانـي ګل بـه اوس کورتـه راشـي، خـدای خبـر چـي هغـه بـه نـن څـهٔ ليدلي وي ؟

02,05,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارز

هر هغه ښه صفت په دهٔ کي ؤ کوم چي يو انسان يې په طلب کي وي. پوهه، اخلاق، علم و ادب، د دين مبين په هکله تر ډېره حده معلومات، پنځه وخته لمونځ، د کلام الله هره ورځ تلاوت، هر چا غوښتو چي د دهٔ سره تعلق جوړ کړي، په کلي کي د هرچا په غم او ښادي کي ګډون د دهٔ د اوصافو ښکاره ثبوت ؤ، خانزاده چي د مور او پلار يوازنی نازولی زوی ؤ ، پلار سرفراز خان يې د دوو لاسو خواري کوله او د زوی خانزاده د تعليم او تربيه يې پوره پوره خيال ساتلو.

خانزاده د ماشومتوب نه ډېر ذهين او اخلاق مند ځوان ؤ. کله چي دی د لسو کلو ؤ نو يې د مورنۍ ژبې سره ډېره زياته مينه پيدا شوه. ورو ورو د وخت په تېرېدو سره خانزاده ځو داسي ملګري تر لاسه کړل کوم چي په يوه قام پرسته ګوند کي متحرکه وو. خانزاده هم هغه ګوند خپل کړو ،او د مورنۍ ژبي سره سره د قام او وطن په خدمت کي مامور شو. د وخت په تېرېدو سره په ګوند کي د فعاليت په وجه ورته ورځ په ورځ د ترقۍ دروازې خلاصېدلې. پنځلس کاله يې د قام په ښېګړه کي تېر کړل. په ملک کي د چاروا کي جنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وجه د ګوند مشران په خپلو کورو کي نظر بند يا ملک بدر شول او قامي هلي ځلي يې بندي شوې، خو خانزاده خپل ملګري په داسي حالاتو کي هم متحرک وساتل. د قام او وطن په دفاع کي د دين مبين په نامه سياست مدارانو او د نورو ګوند و خلګو سره به يې هر وخت دلائل ويل، حتی تر دې چي خانزاده په خپل کلي کي ډېر دښمنان او کم دوستان و موندل. د خانزاده مبارزه د قام او وطن مبارزه وه، ګوند هم ورځ په ورځ مخ په وړاندي روان ؤ . د چاروا کي جنګ په ختمېدو سره د خانزاده ګوند ډېر زيات متحرک شو. هره ورځ په کليو کي غونډې، خلک دې ته تيارول چي زموږ د قام سره له ډېره وخته ناروا سلوک، او مورنۍ ژبه مو صرف تر کورونو پوري محدوده ده، دا ژبه بايد چي د نورو ژبو غوندي د سرکار او دربار ژبه وګرځول شي. په مکتب کي دي د درس ذريعه شي چي بچي مو په خپله مورنۍ ژبه علم حاصل کړي. خانزاده د سياست سره سره د ادب له لاري هم د قام غږ و نورو قامي وګړو ته رسول خپله فريضه ګڼله. په ګوند کي د خانزاده ډېر زيات احترام کېدو. هر قسمه مشوره به ورسره کېده. دۀ د قام ځوانان په قامي تحريک او مبارزه پوهه کړل. نۀ به يې شپه معلومېده او نۀ به يې ورځ، د ګوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګـرو سـره بـه د هغـو پـه سـتونځو کـي تـر وروړ زيـات ورنـزدې ؤ. يعنـي د ګونـد ملګـري بـه دۀ تـه تـر پـلار او وروړ ورتېـر وو. د دۀ و فعاليـت تـه چـي کلـه د نـورو ګونـدو خلګـو وکتـل نـو يـې دۀ تـه پـه خپـل ګونـد کـي د شـاميلېدو بلنـه ورکـړه او ورسـره د هـر هغـه انعامـاتو قـول هـم ورسـره وکـړو کـوم چـي و هـر انسـان تـه ضـروت وي. زما پـه يـاد دي د دۀ بـه هغـو خلګـو تـه دا ځـواب ؤ چـي زۀ خـدای د دې د پـاره پيـدا کـړی يـم چـي زۀ د خپلـي مـورنۍ ژبي ، خپلي خاوري او د قام خدمت وکړم.

ځـو مره اخـلاص ؤ د دۀ پـه ځـواب کـي . واقعـي خـانزاده پـه قـام او وطـن مئـين ځـوک ؤ. دۀ هيڅکلـه هـم خپلـه نظريـه نـۀ شـوه بـدلولای. پـر خپلـه نظريـه کلـک ولاړ ؤ.

وخـت ورو ورو تېرېـدو ، خـانزاده هـم خپلـي قـامي مبـارزې تـه دوام ورکـړی ؤ. دۀ بـه د خپـل ګونـد شـوارونه پـر دېوالونـو ليکـل، کلـه بـه داسـي هـم وشـو چـي پـوليس بـه راغلـل او دی بـه يـې تهـانې تـه بـوتلی. بيـا چـي بـه ملګـري پـه دۀ خبـر شـو نـو بـه يـې د تهـانې را خلاص کړو.

پــه هېــواد کــي د تــول تــاکني وخــت راغــی، خــانزاده پــه دې تــاکنوکي د خپــل ګونــد د بريــاليتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هکله ډېر زيات ستړی شو. د خانزاده ګوند په ټول هېواد کې زياتي چوکۍ تر لاسه کړې، او س نو د خانزاده ارمانونه په پوره کېدو وې. زما ياد دي چي دۀ به خپلو ملګرو ته ويل چي او س موږ خپل ملي اهدافو ته نږدې شو. او س به زموږ مورنۍ ژبه سرکاري او درباري شي. او س به زموږ په غرونو او رغونو خپل واک او اختيار وي. او س به موږ په دې هېواد کې يو ازاد قام يو. موږ به هر وخت خپله ازادي لمانځو.

وخت په تېرېدو ؤ. خانزاده د ګوند د ملګرو سره د قام په خدمت کې مامور ؤ چي ناڅاپه په ګوند کې يو داسي بدلون راغی چي خانزاده يې هک پک کړ. په ګوند کې د ملګرو تر منځ د مفاداتو جنګ پيل شو. د ګوند رئيس او نظرياتي ملګري چي خانزاده هم پکې ؤ يو وې خوا ته او نور مفاداتي ملګري بلې خوا ته شول. يو پر بل يې تعمتونه ويل پيل کړل. د ګوند ملګرو د يوبل و ګرېوانونو ته لاس واچوو. رشوتونه، سفارشونه منځ ته راغلل. نظريه تر پښو لاندي شوه. نظرياتي ملګري نظرانداز شول. هغۀ ملګري مخته شول کوم چي د قامي مبارزې په الف او ب نۀ ؤ خبر. تحريک په دوو برخو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقسیم شو. په داسي حالاتو کي خانزاده یوازي پاتې شو. د پلار مرګ، د مور مرګ، واړه واړه ماشومان په میراث کي ورپاتې شول او ورسره ورسره بېروزګاري هم.

زما یاد دي هغهٔ خانزاده چي ډېرښهٔ تعلیم یافتهٔ بهکله بېلچې ته لاس کړو او کله به یې د خلګو په کورونو کي کارکاوو او کله به یې په ډېران خپله روزي کتله. د خانزاده غوندي مخلص، با همت او تعلیم یافته کارکن د خلګو د خندا شو. کله چي به خانزاده په کلي کي تېرېدو نو د کلي خلګو به پسې خبري کولې چي هغهٔ دی د قام مبارز روان دی. قام او وطن راګټي. خانزاده تر دې حده ورسېدی چي دهٔ په نشو لاس پوري کړ. د ګوند رئیس تر خپله کوره پوري محدوده شو. کله یې هم دا پوښتنه ونهٔ کړه چي زما په ملګرو څهٔ تېرېږي.

هغه ملګري کوم چي په دې ګوند کي د مفاداتو د پاره شامل شوي وو ورځ په ورځ یې مالي ترقي کوله. کله چي به خانزاده سره مخامخ شول نو به یې ورته ویل چي راځه زموږ ملګری شه تهٔ به هم په کي ترقي وکړې. زما یاد دي د خانزاده به ډېر ښکلی ځواب ؤ چي زهٔ قام دوست یم، قام دښمن نهٔ. ما دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوند په خپلو وینو تر دا ځای رارسولی دی، زهٔ هیڅکله هم نهٔ خرڅېږم. د ګوند د مشرانو د خبرو په وجه کومي چي به په ماضي کي کېدلې د دهٔ د مذهبي عالمانو سره نفرت پیدا شوی ؤ. حالانکه خانزاده خپله د ډېرو عالمانو شاګرد پاته شوی ؤ. اوس نو خانزاده حېران ؤ چي نهٔ د قام شوم او نهٔ د امام.

پلار خدای بخښلي به یې هر وخت ورته ویل چي بچیه ! دا دنده پرېږده، یو کار او کتار و ځان ته وګوره چي سبا د چا و لاس ته مجبوره نهٔ شې. زما یاد دي خانزاده به خپل پلار ته ویل چي پلاره ! تر هغو چي دا خپل لوبدلی ، ترټلی قام مي په خپلو پښو نهٔ وي درولی زهٔ څنګه کار وکړم، هان کله چي دا قام خپل ملي اهداف ته ورسېږي نو بیا تهٔ ګوره چي زما د پاره ګوند څهٔ نهٔ کوي. زما یقین دی چي ګوند به ما نهٔ هېروي.

پلار غریب یې په دې اسره کي چي زما د زوی ګوند به زما زوی لوی افسر جوړ کړي خاورو ته ولاړی.

خانزاده هم نهٔ ؤ ملامت. هغه ته د ګوند بعضي مشرانو دا اسره ورکړې وه چي څنګه ګوند د اقتدار چوکۍ ترلاسه کړي نو اول به ستا د روزګار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسئله حل کوي. خو افسوس د ګوند ملګري چي د اقتدار و چوکۍ ته ورسېدل نو خانزاده او د خانزاده غوندي نور نظرياتي ملګري يې هېر کړل.

نن و خانزاده ته د پلار خبري ورپه ياد ي شوې. هغه د کلي په يو لوی ډېران ناست دی او ماته دا خبري کوي. خانزاده وای چي کشکي ما د پلار خبره منلې وای نو نن به زۀ داسي خوار نۀ وای. د خانزاده جامې څري، لڅي پښې او ببر سر ماته مخامخ ناست دی. ما ورته د خوراک څيزونه راوړي دي خو خانزاده بضد دی چي ما له يو څه پيسې راکړه چي زۀ پوډر پر اخلم. ټول وجود مي دړد کوي. هغه بيا داسي ګويا کېږي چي ! دا نن زۀ ملګرو ته بېګانه يم، دا زما سزا ده چي ما د پلار خبره نۀ ده منلې. د دې خبري سره سم د خانزاده د سترګو اوښکي راغلې، د خوراک څيزونه يې يوې خوا ته کېښودل او د ډېران نه ولاړ شو. ما ورته ويل چي خانزاده چېري ؟ دا خو وخوره، دا مي تا له راوړي دي. دۀ هيڅ ځواب نۀ کړو را او يوې خوا ته روان شو او د کلي په يوه لويه مرداره (ګنده) ناله کي کوز شو.

هغه تعليم يافته ځوان چي شل کاله يې د قام په خدمت کي تېر کړي ؤ ، نن څو مره بې وسه او بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوسـتهٔ ۇ. ټـول علـم او ادب يـې د نشـو پـه لـوګي كـې دود كـړی ۇ. زهٔ نهٔ پـوهېږم چـې د دې ذمـه وار بـه څـوک وي، ګونـد كـه د دهٔ راسـتې؟ او زهٔ نـهٔ پـوهېږم چـې د خانزاده انجام به څهٔ وي.

20,01,2016
كوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ وجود

د ۱۹۹۹د دسمبر د ژمي يخه شپه ده. کرم خان په خپله کوټه کي و انګېټي ته ناست دى. د انګېټي و شاوخوا ته د دۀ اته (۸) ماشوماني لوښي راټولي دي. انګېټي سړه ده، دبانديلهکوټې د سپيني واوري څادر خوردى. د دۀ مشره لور نائله چي د څوارلسو کالو ده په انګېټي کي د اورد بلولو په هڅه ده. د نائلې اووه خوندي چي په کي يوه يخ وهلي ناروغه ده د نائلې او د انګېټي په خوا متوجه دي. په کوټه کي يوه تته ډيوه دا وخت خپله اخري ساه ورکوي. د ماشومانو خوندو ترپزو يې له يخه اوبه (ګنګ) روان دي. نائلې په انګېټي کي څه زاړه بوټان (ګوټونه) اچولي دي، خو هغه د بلېدو نوم هم نۀ اخلي. پلار کرم خان يې هم د څو ورځو راهيسې ناروغه دى. کار او کتاريې له تېرو دوو (۲) مياشتو وچ ولاړ دى. هيڅ يو داسي لار نۀويني چي هغه دي د ځان او د بچو درملنه وکړي. ماشومانو له سهار راهيسې هيڅ نۀ دي خوړلي. په کورکي چي څه وو هغه تمام شوي وو. کرم خان هم له ډېره نيستي هر وخت په خشم وُ. اوس هم دى و نائلې ته په خشم وُ، خو د خُلې يې څه نۀ باسل.

اخر د برداشت ماده يې وچاوده او پر نائلې يې خُله خلاصه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مازدیګر راهیسې په دې یوه اوراخته یې، یو اور نهٔ شې بلولای؟ دومره بې کاره جینۍ ما په خپل ژوند نهٔ وه لیدلې، کله دا تهٔ چې یې. ټوله ورځ په کلي ورکه یې، یو بوټۍ دي کورته را نهٔ وړو، نهٔ د پلار خیال درسره دی او نهٔ د ماشومانو خوندو.

بابا! زهٔ څهٔ وکړم، بوټان لامده دي، د اورکوټۍ (ماچس، باکس) مي په تمامه کړه خو هيڅ کار نهٔ کوي.

ځواب خو دي داسي ایزده دی، خو یو اور نهٔ شې بلولای.

بابا! ما کله ځواب درکولو.

بس، بس، ډېره مختـه مهٔ کېږه، د پلار مخته خبري کوې، شرم، حیا هر څهٔ دي غورځولي دي.

ما داسي کومه خبره وکړه چې تهٔ راته په قهر شوې؟

وایم خُله دي بنده کړه ګنې دروالړېږم، کرم خان په قهر کي ورته اوویل.

سمه ده، راشه بیا یې خپله بل کړه، دا میرات اور.....

د دې خبري سره سمه نائله د انګېټۍ له مخه ولاړه شوه. پلار چې یې دا وکتل نو ژر پسې را ولاړ شو. نائله یې د وېښتانو ونیوله او په مخ یې ورته څاپېړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابري کړي. د پلار چيغې شورو شوې چې، تهٔ ماته څواب راکوې، ماته څواب. د دا چيغو سره نائله په ځاپېړو وهي. په کوټه کې ناست ماشومان هم چيغې شروع کړي.په کوټه کې يوه لويه واوېله جوړه شي، په دې حال کې ډيوه هم خپل انجام ته ورسېږي. څنګه چې ډيوه ګل شوه نو په کوټه کې يوه چيغه شي. دا داسې چيغه وي لکه څوک چې يو ماشوم په چاړه يا په يو داسې څيز ووهي چې هغهٔ ځاى په ځاى شي. دې چيغې په کوټه کې خاموشي راوسته. پلار کرم خان ژر د ډيوې په خوا منډه کړه. پښه يې په يو پروت وجود کې ونښته او پړمخ وغورځېدو. خو بيا يې هم و ډيوې ته ځان ورسوو. ډيوه يې د تاخچې نه راواخسته او د انګېټې خوا ته راغى. د اورکوتۍ يې ترلاسه کړه، او د ډيوې په بلولو کې بوخت شو. لګيا ، لګيا اخريې ډيوه بله کړه. د ډيوې په رڼا کې چې يې په کوټه کې وکتل نو يو سوړ وجود د دهٔ په مخ کې پروت ؤ. د کرم خان سترګې رډې راوختې. په کراريې وجود وښوروو خو هيڅ ځواب نهٔ ؤ. کرم خان چې دا وکتل نو ډيوه يې په ځمکه وغورځوله او د کوټې نه په منډه دباندي ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ وجود د چا ؤ ؟ د نائلې ؤ که د نائلې د بلي خور ؤ. کرم خان له دې غمه ځان خلاص کړو او له کوره وتښتېدو. خو سوړ وجود د چا ؤ ؟

سهار د محلې خلک د کرم خان پر کور راټول وو. يو سوړ وجود يې په کټ کي اخستی د اديرې په خوا روان شول. په کور کي داسي څوک نۀ ؤ چي د دې سوړ وجود پسي يې ژړلي وای. ماشومانو ته د محلې خلکو د خوراک څيزونه راوړي ؤ او د اور لګېتې يې هم ورته بله کړې وه. ماشومانو خپل خوراک کولو او د انګېټې و مخ ته ناست اخوا دې خوا يې کتل چي دا خلک زموږ کور ته ولي راغلي دي ؟

خو هغه سوړ وجود د چا ؤ ؟ نائله څۀ شوه ؟ ايا نائله د کوره وتښتېده که خدای مۀ کړه......؟

21,01,2016

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه ګناه

ډېرپه کراره کراره د پیر اغاجان د حجرې په خوا روان سدو جان چې پر مخ یې د مایوسۍ اثار له ورایه ښکارېدل، څادر په وږو، توري څپلۍ، تور واسکټ (سدرۍ) هغه هم له ګړده ډک، جامې یې خریني، بس که ؤ نو هغهٔ ژوندی ؤ. د پیر اغاجان و هجرې ته ورغی، چې کتل یې د پیراغاجان سره نور مریدان هم ناست ول. سدو هم یوې خوا ته د حجرې په یوه کونج کي غلی خپل په سوچو کي ډوب کښېنستی. پیر اغاجان هم یو وارد ستركو په کونجو کي سدو ته وکتل. بېرته د مریدانو خواته متوجه شو.

لږ ساعت وروسته مریدان هم یو یو ټول رخصت شول. اوس نو یو پیراغاجان او سدو جان په حجره کي یوازي پاتې شول. سدو خپل په سوچونو کي ډوب ؤ چې پیراغاجان په غږ کړو.

سدو جانه چېري په سوچو کي ډوب يې ؟

هان ! یو ځای نهٔ اغاجانه، بس دغسي. سدو نابېره اخوا دې خوا وکتل او پیر صاحب ته یې په سږه اسویلۍ ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زما څنګ ته راشه، پیرصاحب و سدو ته خپل خوا ته د راتللو اشاره وکړه.

سدو هم په کراره ورولاړ شو او د یوه ناروغه غوندي د پیرصاحب څنګ ته ورغی او مخامخ پیر صاحب ته کښېنستی.

سدو جان چي د درو وروڼو تر ټولو کشر وروړ ؤ، پلار یې یو کال مخ کي له دې دنیا سترګي پټي کړي وې او د مور سوری یې لا په سر ؤ. دوې خوېندي یې د اکا و زامنو ته ودې وې، چي هغه تر دهٔ مشري وې. دی تقریباً د اتهٔ ویښت کالو ؤ. دوه کاله مخ کي یې د خاله د لور رېښمیني سره وادهٔ کړی ؤ. دی د دې وادهٔ څخه خوشحال نهٔ ؤ. د وادهٔ نه مخ کي دهٔ ډېري ناري وکړې چي زهٔ دا وادهٔ نهٔ کوم. خو وروڼو ورسره نهٔ ومنله او د رېښمیني سره یې وادهٔ ور وکړی. دوه کاله په ډېره پرېشانۍ او سوچونو تېر شول. اوس نو سدو جان سم وامي شوی ؤ. په کور کي یې وخت نهٔ تېرېدو. د ملګرو سره به د پخوا په شان سېلو او تماشو ته نهٔ تلو. تنهائي یې په برخه شوې وه. خو یو داسي ځای ؤ چي هلته دهٔ سکون موندلی شو، او هغه د پیر صاحب حجره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـور ودانـه رېښـمینه هـم د دهٔ پـه دې رویـه ډېـره پرېشـانه وه. هغـې چـې بـه هـر څـه کوشش وکـړو چـې دا معلومـه کـړي چـې سـدو ولـې پرېشـان حـال دی نـو سـدو جـان بـه ورتـه وویـل چـې زهٔ پـه یـوه لویـه ګناه اختـه یـم. هغـې بـه بیـا پوښتنه ځینـې وکـړه چـې دا څنګـه ګنـاه ده چـې کفـاره یـې نـهٔ شـې کېـدای. دهٔ بـه ورتـه ویـل چـې وخـت بـه راځـې چـې زهٔ بـه د دې ګنـاه کفـاره ادا کـوم. مـــور، ورونـــه، وربنـــدارګانې، خوېنـــدې ، خپـــل او خپلـوان ټـول سـدو تـه پرېشـانه وو. چـا بـه ویـل چـې رېښـمینه یـې نـهٔ ده خوښـه. چـا بـه ویـل چـې پـه بلـې یـوې جینـۍ مئـین دی، چـا بـه ویـل چـې تعویزونـه پـه شـوي دي. چا به څهٔ چا به څهٔ.

نـن بیـا د سـکون پـه لټـون د خپـل پیراغاجـان و حجـرې تـه راغلـی ؤ. پیراغاجـان دی خپـل مـخ تـه کښـېنولی ؤ. دهٔ تـه یـې پـه ځیـر ځیـر کتـل. پـه حجــره کــې بالکــل چوپــه چوپتیــا وه. اخرکــار پیرصـاحب دا چوپتیـا ماتـه کـړه. سـدو جانـه ماتـه ووایه څهٔ کیسه ده؟

سـدو چــې سـترګي یـې پـه ځمکـه کـې ښـخې کړې وې په کراره د پیر صاحب په خوا پورته کړې.

اغاجانه ! څهٔ درته ووایم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه چـي سـتا پـه مـخ ښـکاري او د زړهٔ نـه دي خُلـې تـه نـهٔ راځـي، پیـر صـاحب پـه ځـواب کـي ورتـه وویل.

اغاجانـه ! ماتـه داسـي ښـکاري لکـه چـي زهٔ پـه یوه لویه ګناه اخته یم.

لویـه ګنـاه؟ پیـر صـاحب پـه دې خبـره لـږ بیـداره شو او حیران هم.

هو اغاجانه لویه ګناه.

زهٔ پوهه نهٔ شوم دا تهٔ څهٔ وایې؟

اغاجانـه ! نـهٔ پـوهېږم چـي دا زمـا وام دی او کـه رښـتیا . ماتـه داسـي ښـکاري لکـه چـي زهٔ پـه ګنـاه اختـه یـم، د دې خبـري سـره سـم د سـدو د سـترګو نـه غټـې غټـې اوښکي رواني شوې.

سـدو جانـه ماتـه سـم حـال ووایـه، مـا سـم پـه خبـره پوهه کړه چي اخر کیسه څهٔ ده؟

اغاجانـه! زهٔ تـا ځنګـه پوهـه کـړم، زهٔ خپلـه نـهٔ پـوهېږم چـي څـهٔ کیسـه ده، تـهٔ راتـه ووایـه چـي د دې وام څه درملنه شته او که نهٔ؟

ګـوره سـدو جانـه ! تـر هغـو چـي مـرض نـهٔ وي معلـوم شـوی د دنیـا یـو طبیـب هـم درملنـه نـهٔ شـي کـولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـهٔ مـا پـه کیسـه پوهـه کـړه، کېـدا ی شـي چـي زهٔ سـتا د زړهٔ دا وام وبا سم.

اغاجانـه ! زهٔ تـا ښنګـه پـوه کـړم، زهٔ خځلـه نـهٔ پوهٔېږم چي لـه مـا سـره څهٔ کیسـه روانـه ده. سدو پـه سـره اسـوېلي دا خبـره ورتـه وکـړه او د یـو سـتړي مسـافر غوندي د خپل ځایه ولاړ شو .

سدو جانه چېري ؟

ځـم اغاجانـه ! لالـه ویـل چـي اغاجـان تـه وایـه مابنـام بیـا ډوډۍ تـه راشـه. زمـا د وریـږي کـوزده ده، سـدو پـه تلـوکـي دا خبـره ورتـه وکـړه او د حجـرې نـه ووتو .

پیرصـاحب هـم پـه سـوچو کـي شـو چـي دا پـه سدو څهٔ شوي دي.

د سـدو جـان پـه کـور کـي نـن ډېـری وو. خالـه ګـاني، تـروري ګـاني، خوښـدي، خـورلڼي، ماشـومان، سـم د وادهٔ مـاحول ؤ. د مابنـام د لمانځـه وروسـته د سـدو مشـر ورور اختـر جـان چـي د کلـي خلګـو اختـری ورتـه ویـل کورتـه د خـوراکي ښیزونـو سـره راغـی. خپلـي کـور ودانـي تـه یـې غـږ کـړو. هغـه سم دسـتي لکـه مینځـه ورتـه حاضـره شـوه. ښیزونـه یـې و هغـې تـه ورکـړو، او د سـدو پوښـتنه یـې تربڼـه وکـړه. هغـې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب کي ورته وويل چي هغه خو له سهاره وتلی دی. اختری بېرته د حجرې خوا ته وګرځېدی. د سدو د مور په کوټه کي دوې سپين سري ناستي مجلس يې کاوه، څنګ ته يې د سدو مور پر لمانځه ولاړه وه. د سدو مور ډېره بختوره ښځه وه. هر وخت به په عبادت مشغوله وه.

اوس هم دا په لمانځه ولاړه وه چي دا سي خبره يې تر غوږ شوه چي په لمانځه نۀ شوه پوه. د رکوع په ځای سيدها سجدې ته ولاړه، او د يوې سجدې نه پس يې سلام وګرځاوه.. دا ژر را ولاړه شوه او د سپين سرو ښځو په څنګ کي کښېنسته.

آ خوري ! دا تا چي اوس زما د زوی په هکله کومه خبره وکړه دا رښتيا دي؟

هو خوري ! دا رښتيا دي. زۀ خو نۀ وم خبره چي تا خپله خورځه رېښمينه سدو ته غوښتې ده. زما خو دا فکر ۇ چي تا به په پرديو کي و زوی ته جينۍ غوښتې وي.

دا تۀ څۀ وايې؟ د سدو مور په ژړا ورته وويل.

خوره ! زۀ د دې خبري شاهده يم، سپين سري ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي چي تهٔ غلطه شوې یې، کېدای شي چي تا بل څوک لیدلي وي، د سدو مور خو اوس سمه لېونتوب ته برابره شوه.

کشکي دا درواغ وای، خو خوره ! اوس دا وخت د ویر نهٔ دی، د دې ګناه ځان خلاص کړئ....... سپین سري د نصیحت په توګه ورته وویل.

زما خو دي کور راسپېره کړئ، اوس به څهٔ کوم، سدو جان هم نن سبا تریو تریو کېږي..... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

بس خوري ! مشر زوی دي را وغواړه او ژر دا پرېکړه وکړه.

لږ ساعت پس د سدو مور خپلي اوښکي د ټکري په پلو پاکي کړې او د کوټې نه ووته. ماشوم یې حجرې ته ولېږی چي ورشي اختري ته غږ کړي. لږ ساعت وروسته اختری هم راغی. مور او زوی دواړه یو وې خلاصي کوټې ته ننوتو او د کوټې دروازه یې د ځان پسې بنده کړه.

لږ ساعت پس اختری او مور د کوټې نه راووتو. اختری سیدها د مور کوټې ته ولاړی، هلته ناستي سپین سري نه یې پوښتنه وکړه چي، واقعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه رښتیا ده؟ هغې هم سم د لاسه پر قرآن قسم ورته وکړی. اختري هم پوخ زړۀ ته ولوېدو چې وروړ مي په ډېره لویه ګناه اخته دی.

مور غریبي یې په ژړا ورته وویل چې ! زویه اوس به څۀ کېږي؟ د سدو جان ژوند خو تباه شو.

موره! تۀ صبر وکړه. هسې هم نن د خوشحالۍ ورځ ده. خلک راروان دي خلاصه کوي. دا کیسه به سبا ته پرېږدو.

سمه ده ، خو داسي لاره یې وباسه چې زوی او نږور مي بېرته د دې کور شي... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

اوس تاسو چاته دا خبره مۀ کوئ، تر سبا ټول په خُله لاس ونیسۍ، اختری د دې خبري سره سم د حجرې په خوا روان شو.

لږ ساعت پس په کور کي داسي ماحول جوړ شو چې هر ځای دوې یا درې ښځي ولاړي غلي غلي ږغېدلې. ټول خبر شو. کۀ څوک نۀ وو خبر نو هغه سدو او رېښمینه وه.

رېښمینه د مېلمنو په خدمت کي لګیا په هیڅ خبر نۀ وه، خو کله کله به یې فکر وکړو چې دا ښځي ما ته ولي داسي په شکمن نظر ګوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په حجره کې مېلمانه راغلل. د مېلمنو سره څو ښځې هم وې چې کورته راغلې. سدو هم خدای خبر له کومه رابښکاره شو، د مېلمنو په خدمت کې دواړه خاوند او ښځه داسې لګيا وو لکه چې د دې کور نوکران. چې کله به د سدو مور په سدو يا په رېښميني سترګې ولګېدې نو به غلې په ژړا شوه. د اختري د لور خلاصه وشوه، څلور لکهه کالداري (روپۍ) يې ولور کېښود. خلک د ډوډۍ وروسته سره د دسمال ولاړل. د کور خلک، خاله ګانې، تروږګانې، خوېندې، خورلڼې ټولې په کوټو سره ننوتې. نارينه مېلمانه په حجره کې سره ځای شول. سدو خپلې کوټې ته ورغی خو لږ ساعت ورسته د سدو مور د سدو کوټې ته راغله، سدو يې د ځان سره خپلې کوټې ته بوتلی.

نن ته زما په کوټه کې پرېوزه، هلته ستا په کوټه کې ښځې پرېوزي. د سدو مور و سدو ته په مينه وويل.

سدو هم بې د څه پوښتنې يوې خواته اوارې بسترې ته ځان برابر کړو او ويده شو. هلته رېښمينه پرېشانه وه چې سدو چېرې ورک شو. په سوچو سوچو خوب ورغی او ويده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحار چي کتل د کلي ملا، د رېښميني پلار نبي جان اکا، د اختري دوی په حجره کي د اختري، سدو او د ورونو سره ناست دا سي خبري يې کولې.

ملا: اختر جانه تهٔ داسي وکړه چي هغه سپين سري راوغواړه چي مور د هغې نه خپله پوښتنه وکړو. کېدای شي چي بله کيسه وي.

سمه ده ملا صاحب، زهٔ يې اوس درته راولم.

اختري ولاړ شو او کورته ولاړی. لږ ساعت وروسته بېرته کوټې ته راغی او ورسره هغه د پرون مابنام سپين سرې هم وه کومي چي اختري ته قسم خوړلی ؤ.

موره ستړې مهٔ شې.

خېر يوسې ملا صاحب.

آښه موره ! دا راته ووايه چي تا واقعي سدو جان د رېښميني د مور په غېږ کي ليدلی ؤ چي هغې شيدې (پی) ورکولې.

زهٔ پر دې خبره قسم کوم. زهٔ به ولي د بل چا کور خرابوم. ما په دې خپلو سترګو اوليدل چي د رېښميني مور کومه چي د سدو جان خاله وه خدای دې وبخښي يې شيدو (پی) ته اچولی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــوره تــهٔ د دوی څــهٔ یــې؟ مــلا صــاحب ســوال ځیني وکړو.

زهٔ د دوی هــیڅ نــهٔ یــم. زهٔ کلــه نــا کلــه د ډېــري مــودې پــس دلتــه راشــم. د ســدو جــان مــور زمــا د پېغلتــوب نــه دیني خــور ده. ســپین سـري پــه ځــواب کــي ورته وویل.

تــهٔ دا دومــره مــوده چېــرې وې؟ مــلا صــاحب بیــا سوال ځیني وکړو.

مــلا صــاحب زهٔ د تېــرو پنځــو کــالو څخــه د لــور کــره وطــن تــه تللــې وم. هلتــه لــږ ناروغــه شــوم. د ســدو مــور حــال راکــړی چــې راشــه زهٔ بــه دې دلتــه درملنــه وکړم.

ســمه ده مــوره، تــهٔ اوس تللــې شــې. مــلا صــاحب ورته وویل.

دې خبــري د ســدو پــه کــور کــي د مــاتم غونــدې ماحول جوړ کړو.

مــلا صــاحب ! اوس بــه څــهٔ کېــږي؟ اختــري د مــلا صاحب نه سوال وکړو.

څــهٔ بــه کېــږي، ســدو بــه دا ښــځه پرېــږدي. ولــي چــي دا د ســدو رضــائي خــور ده، او د خــور ســره نکــاح نــهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـي کېـدای، دا ډېـره لويــه ګنـاه ده، مــلا صـاحب پــه ځواب کي ورته وويل.

نـابيره د سـدو سـره پيـر اغاجـان هـم کـوټې تـه راغـی، پيـر اغاجـان د سـلام و دعـا نـه وروسـته پـه مجلـس ځـان خبـر کـړو. اختـري نـه يـې اجـازه واخسـته چـي تـهٔ يـو وار هغــه ښــځه لا راوغــواړه زهٔ يــوه پوښــتنه ځنــي کــوم. اختـري هـم د پيراغاجـان خبـره پـر ځـای کـړه او ولاړی هغـه سـپين سـرې ښـځه يـې بيـا راوغوښـته. کله چـي سـپين سرې راغلـه نـو پيـر اغاجـان چـي وليدلـه څـه شـک ورپيـدا شو نو يې پوښتنه ځني وکړه.

ادې! په وطن کي څهٔ حال ؤ؟

څهٔ درته ووايم، مرګونه ډېر وو.

خــدای دي د مــړو ســره ښــهٔ وکــړي. دا راتــه ووايه نېک اغاجان پېژنې؟

هــو خــود يــې پېــژنم، څــو کالــه لــه مخــه لــه دې ځايه وطن ته ولاړی.

څنګه وو؟

د خدای په فضل هغه ښهٔ ؤ.

کله کله ورځې؟

هــو خــود، چــي راتلــم يــو وار ورښــکاره شــوم. د لمسي تاويزونه مي پر هغهٔ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو وخت دي کېږي چي وطن ته تللې یې؟
دوه کاله کېږي.
ټول ناست خلګ او ملا صاحب د دوی دواړو خبرو ته حیران وو چي دا بیا څنګه پوښتني دي.
پیر اغاجان و ټولو ته مخ راواړوی او وې ویل چي؛
دا سپین سرې درواغ وایي. نیک اغاجان څلور کاله له مخه په یوه دهماکه کي شهید شو. زهٔ یې جنازې ته ورغلی وم.
ملا هم پریشان غوندي شو چي څهٔ کیسه روانه شوه.
پیراغاجان پر سپین سري مخ راواړوی او ورته یې وویل.
څله د خدای بدبختي د خلګو جوړ کورونه ورانوې. څهٔ درپېښه ده؟
د سپین سري ژبانګو بنده شوه، سترګي یې رډي راوختې، دهیڅ ویلو توان یې نهٔ درلود.
پیر اغاجان پر ملا مخ راواړوی او لږ په غصه یې ورته وویل.
او ملا صاحب! تهٔ څهٔ بلا وهلی وې چي سم د لاسه دي فیصله صادره کړه. لږ د خدایه ووېرېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـومړی خـو معلومـات وکـړه چـي دا ښـځهٔ دروا غ وایـي که رښتیا.

پر اختري یې مخ راواړوی چي

اختریـه! دا سـپین سـرې سـم دسـتي لـه کـوره وباسه او ائینده خیال کوه چي دا پـه دې کـور کـي پـرې نږدې.

تــهٔ د کــور وایــې واﷲ کــه پــه دې وطــن رانــه وګرځي. اختري په جذاباتي انداز وویل.

د کـور زنـاني چـي پـه دې خبـرو خبـري شـوې نـو ډېـري زیـاتي خوشـحالي شـوې. او یـو بـل تـه یـې سـره ویـل چـي پیرا غاجـان پـه څـو خبـرو د سـپین سـري دروا غ ونیول.

د رېښـــمیني د دوو کـــالو پرېشـــاني پـــا ی تـــه ورسـېده او د سـدوجان د زړهٔ بـوج هـم سـپک شـو او د یوې لویي ګناه نه خلاص شو.

سـپین سـرې هـم غلـې ولاړ شـوه او د کـوره ووتـه. بیـا چـا دا پـه کلـي کـي خـو لا پرېـږده پـه وطـن کـي هـم نـهٔ ولیـده. خـو دا تـر اخـره نـهٔ شـوه معلومـه چـي سـپین سري دا ولي وکړل.

21,03,2016

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې شپې سفر

له ډېره وخته مې دا خواهش او ارمان ؤ چې دوبۍ ته ولاړ شم او هلته ښې پیسې وګټم. د پلار قرضې ، د مشر ورور وادهٔ او خپل سباوون ښهٔ برابر کړم.

د خدای کارونه دي، هغهٔ ورځ راغله چې زما د دوبۍ ویزه ولګېده. ټول کور خوشحاله ؤ. خو مور ، مور مې ډېره خفه وه. ولې به نهٔ وه خفه، د هغې د زړهٔ ټوټه ، یعني زهٔ د هغې څخه جدا کېدلم. هغه هم د شپږو کالو د پاره. خیر، د دوبۍ جهازونه په ټول هېواد کې هغه وخت د کراچي څخه تلل. کراچي د سنده ولایت ډېر لوی ښار دی، ولې د کراچي هوائي ډګر (ائیرپورټ) بین المللي (انټرنیشنل) ؤ. زهٔ یو ماخوستن د کوټې بس اډې ته ورغلم. هلته مې د کراچي د تلو د پاره په یوه بس کې ټکټ واخستو. لږ ساعت پس زهٔ په بس کې ناست وم، او هغه د خپل منزل کراچي په لور روان شو. په بس کې بېخي کم خلک ناست وو. زما د څنګ چوکۍ خالي وه. په دا بل څنګ کې مې چې د لارې په دا بلې خوا په چوکیو کې یوه زنانه او ورسره یوه ښکلې ماشومه چې تقریباً د څلورو کالو وه، ناست وو. بس روان ؤ د خپل منزل په لور. زما د څنګ د چوکۍ زناني کله کله زما خوا ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومي خو بالکل له ما سترګي نهٔ اړولې. ډېره ښائسته ماشومه وه. تور وېښتان، غټې غټې توري ښائستې سترګي، نازک ښکلي لاسونه، بالکل د يوې شهزادګۍ غوندي ښکاريدله. زما سره د واسکټ په جېب کي څو خوږې (ټافياني) وې، ما يوه خوږه د جېب نه را وايسته او ماشومي ته مي ونيوله. ماشومي هم د ستي ورلاس کړو او خوږه يې رانه واخسته. ورو ورو ماشومه له ما سره مانوسه شوه. تقريباً د څلورو ساعتو پس بس د ماخوستن ډوډۍ ته په يوه هوټل ودريدی. زهٔ هم لاندي کښته شوم. لږ هوا خوري مي وکړه، ډوډۍ ته مي زړهٔ نهٔ کېدو. بېرته واپس بس ته راغلم او پر خپله چوکۍ کښېنستم. چي کتل مي زنانه ويده او ماشومه ويښه ده. ما ماشومي ته خپل خوا ته د راتلو اشاره وکړه. هغه هم دستي راولاړه شوه او زما څنګ ته پر خالي چوکۍ کښېنسته. نور سوارليان چي راغلل نو د بس کنډېکټر (کلينډر) غږ کړو چي وګورئ څوک خو پاتي نهٔ دي؟ سوارليانو هم غږ کړو چي نا درځه له خيره.

بس هم بيا د خدای په توکل د منزل په لور روان شو. ماشومه له ما سره دومره مانوسه شوه چي سمه خندا او لوبي يې شروع کړې. تقريباً د درو ساعتو پس دا هم ستړې شوه. زما په څنګانه يې سر کېښودو او په خواږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ویده شوه. ما هم څه فکر نهٔ وکړو، او په مسکی مي د ځان سره وویل چي؛ ماشوم هم د خدای له طرفه لکه فرشته داسي وي. ګوره څومره په خواږه خوب ویده ده، په دې هم نهٔ ده خبره چي دا سړی پردی دی. خو خپل ځان په هر حال کي خوشحاله ساتي. شپه په کراره تېرېده. د بس ډرائیور هم په ډېر کم اواز کي زړې اردو (هندوستانۍ) سندري لګولي وې. ما هم خوند ځني اخستی ؤ. ولي زما خپله داسي سندري خوښېدې. کله کله به مي زنانه ته هم وکتل. هغې په ځان تکری خور کړی ؤ، او داسي بې غمه ویده وه لکه چي دا په کور کي وي. د سهار ستر ګه ښکاره شوه، سفر اوس د یو ساعت پاتي ؤ. ماشومه زما په څنګ کي په خواږه خوب ویده او زنانه پر خپل ځای ویده وه. زما ستر ګي د ناخوبۍ نه سرې او ښتي وې. وجود مي هم د سفر په وجه دړد کولو. خیر دا یو ساعت هم تېر شو. د کراچي بس اډې ته ورسېدو. ماشومه لا ویده وه، ما په کراره ماشومه په چوکۍ سمه کړه. زناني ته چي مي وکتل هغه هم لا تر اوسه ویده وه. زهٔ د بس نه ښېوه شوم. خپل سامان مي تر لاسه کړو. فکر مي او کړو چي جهاز خو نهه بجې د وبې ته روانېږي، دوه ساعته د ارام کولو د پاره شته. درځه چي یو ځای ارام وکړم. ما خپل سامان راو اخستو، دوه یا درې قدمه مي لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ وو اخســتي چـي را پسـې غـږوشـو چـي ، اې ځوانـه! دا ماشو مه دي در سنبال کړه.

ماشــو مه ؟ زمــا يــو دم رايــاد شــو ، مــخ مــي زر شــاته راوګرځــو و ، چــي کتــل مــي د بــس کنــډېکټر د ماشومي سره ولاړ دی.

دا زمــا ســره نــهٔ ده. دا د خپلــي مــور ســره ده. ماځواب ورکړو.

څـهٔ وايـې؟ کنـډېکټر پـه حيرانتيـا کـي پوښـتنه رانه وکړه.

هو جانانه ! د مور سره، زهٔ يوازي يم.

لاکـن دا خـو سـتا پسـې ګرځـېـده، کنـډېکټر بيـا په دې خبره حيران کړم.

وروره دا پــه ابلــي چــوکۍ ناســتي زنــاني ســره وه. هغــې لــه يــې ورولــه، مــا لــږ د غصـې پـه انـدازکـي ورته وويل.

تــهٔ ودرېــږه ! زهٔ يــې ګــورم. کنــډېکټر د بــس خــوا تــه وګرځېـدی، بـس تـه وختـی، چـي بېرتـه راکښـته شـو نـو هغـه زنانـه هـم ورسـره وه. د زنـانې مـخ نـهٔ ؤ پـټ. ډېـره ښــکلې وه. هغــه زنانــه نــهٔ بلکــې پېغلــه جينــۍ ښـکارېدله. د لـږ سـاعت د پـاره يــې زهٔ ځـان تـه حيـران کــړم. زنانــه ســيدها راغلــه زمــا مــخ تــه ودرېدلــه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه یې د لاسه نیولې وه، او زما خوا ته یې را مخته کړه.

آ، وروره ! دا خپله ماشومه دي درګرځوه داسي نهٔ چي درنه ورکه شي. د زنانې په دې عمل او خبره زهٔ هک پک شوم، حیران وم چي زهٔ څهٔ وکړم. زنانه هم د دې خبري سره سمه بلې خوا ته روانه شوه. ما زر پسې غږ کړو، چي

آ، خوري ! دا ماشومه زما نهٔ ده، خپله ماشومه دي بیایه.

زنانې زر مخ را واړوو، زما سره ؟ وروره چي ساتلای یې نهٔ شې نو بیا یې پیدا کوې ځله؟ او بیا یې په نورو خلګو تپې ځله؟ زهٔ عزت داره جینۍ یم، دا خپله ګناه په ما مهٔ تپه.

خوره ! زهٔ په قسم وایم چي دا ماشومه زما سره نهٔ وه، زهٔ چي پرون بس ته راوختلم دا له تا سره ناسته وه. او تهٔ وایې چي دا له ما سره ده. په دې لانجه کي خلک هم پر موږ راټول شول. د بس ډرائیور راغی او ویل یې چي ما ټوله شپه تا ته په ائینه کي کتل، دا ماشومه له تا سره وه او اوس وایې چي دا له تا سره نهٔ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد جي ! زۀ قسم خورم چي دا له ما سره نۀ ده. زما په سترګو کي اوښکي راغلې. په زړۀ کي مي ويل چي دا په څۀ غم واوښتم. زما د دوبې د تلو ارمانونه، ټول خاوري کېدل.

په دې منځ کي زناني داسي خبره وکړه چي زړۀ مي بېرته راپورته شو.

ډرائيوره وروره ! د ماشومي نه پوښتنه وکړه چي دا د چا سره ده؟

زما د خُلې نه هم نا څاپه ووتلو چي ، هو، هو بالکل د ماشومي نه پوښتنه وکړه.

ډرائيور هم د ماشومي خوا ته لړ چوغ شو او په نازېې پوښتنه ځيني وکړه چي، بچيه! تۀ د چا سره يې؟ د دې خورکۍ سره که د دې ماما سره؟

ماما سله.......ماشومي په خپلي توتلۍ ژبي په معصوميت سره ځواب ورکړو.

زما دماغ کار پرېښودو. په سترګو مي توره تياره راغله. په ځان نۀ پوهېدم چي څۀ رابانـدي کېږي. کښېنستم په ژړا شوم، او چيغي مي کړې چي،

دا زما سره نۀ ده، دا د دې ښځي سره ده. چي کتل مي هلته ښځۀ نۀ وه، هغه غائبه شوې وه . صرف ډرائيور او کنډېکټر راته ولاړ وو. مخ ته مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه ولاړه د سترګو نه يې غټې غټې اوښکي را روانې وې، خو ژړا يې نهٔ وه.

استاد جي ! دا يې داسي نهٔ مني. زهٔ به ورشم، پوليس والا به راولم ، هغه يې د دهٔ په پلار لا هم مني، کنډيکټر و ډرائيور ته وويل.

زما هم دا خيال دی، ورشه را يې وله.

زهٔ په هغه ځای هک پک ناست زبانګو مې بنده وه. د خُلې مې يو ګای نهٔ وتی. لږ ساعت وروسته دوه پوليس والا راغلل. يو پکې غټ برېتور زما خوا ته راغی. هغه دويم لږ اخوا ودرېدی.

آ، ډرائيوره! څهٔ کيسه ده؟

سرجي دا ماشومه د کوټې نه تر دې ځايه د دې سړي سره ده، اوس وايي چې دا زما سره نهٔ ده.

ښهٔ نو دا خبره ده. هلکه دا څهٔ وايي؟ دا ماشومه له تا سره ده؟ پوليس والا اوس زما خوا ته متوجه شو.

ما هم خپل دماغ په ځای کړی، ورته راپورته شوم، سرجي زهٔ قسم خورم چې دا ماشومه زما سره نهٔ ده . دا د يوې زنانې سره وه. هغه خدای خبر چې اوس چېري ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډرائیور څهٔ وایي؟ ماشومه څهٔ وایي؟ او تهٔ، تهٔ څهٔ وایې ؟ سمه خبره کوه ګنې نو د کراچي د جیل هوا درباندي خورم.

زهٔ به ولي درواغ وایم. ماته ضرورت څهٔ دی؟ زهٔ تر اوسه وادهٔ لا نهٔ لرم. زهٔ خو روان یم دوبۍ ته. تهٔ زما پاسپورټ ، ویزه او د جهاز ټکټ کتلای شې.

ښه نو تهٔ اغوا کاریې ، ماشومان غلا کوې او بهرنۍ هېوادو ته یې وړې. د دې واره پولیس والا پر خپل اصلیت راغی . په داسي لهجه کي یې دا خبره وکړه چي زما څخه هره لاره ورکه شوه.

هلکه ساوڼه !

جي سر.

دا در روان کړه تهاڼې ته، هلته به د دهٔ سره ګورو. خدای خبر چي نوریې لا هم څومره ماشومان غلا کړي دي. او د سرغنه به یې هم پته ولګېږي چي څوک دی.

ورسره ملګری سپاهي زما خوا ته راغی. زهٔ یې د لاسه ونیولم. ما چیغي کړې چي! زهٔ غل نهٔ یم او دا ماشومه زما نهٔ ده، خدای ته وګورئ ،زهٔ دوبۍ ته روان یم، زهٔ غل نهٔ یم، پولیس والا داسي کښېنولم لکه د ګنجه چي څوک پسه (ګډ) واخلي او بیا یې پړی په غاړه کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروا چوي او کښوي يې. ما هم چيغې وهلې، قسم چې زۀ غل نۀ يم، زۀ غل نۀ يم.

يو دم د کوټې دروازه وټکېده، د پلار د ا ناري مې تر غوږو شوې، سترګي مې ناڅاپه خلاصې شوې،

هلکه قاسمه ! پورته شه ،د سهار لمونځ قضا کېږي، هله زر کوه پورته شه.

31,03,2016

کراچي، سندھ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځور ګر

د کوټې پر دېوالونو شاوخوا په لاس جوړ شوي انځورونه لګېدلي وو، داسې ښکارېدو لکه چې د کوټې دېوالونه د انځورونو نه جوړ وي او د کوټې چت پر دې انځورونو ولاړ وي. په کوټه کې پنځه د برش کلن روفي د رنګونو قلم او تخته (پلېټ) په لاس کې د هر ځخه ورک، خپل په تخیل کې ډوب، د رنګونو د سمندر ځخه د خپل مطلب رنګونه را اخلي او یو داسې خیال ته د انځور جامه ورپه غاړه کوي چې د حقیقت سره هیڅ تعلق نۀ لري. هغه دومره په دې انځور جوړولو کې ډوب وي چې دۀ ته دا احساس هم نۀ وي چې د دۀ په څنګ کې ډاکټر شیر له نیم ساعته ولاړ د دۀ په انځورګري کې د حقیقت څهره لټوي.

دی دا انځور له تېرو څلورو ورځو راهیسې د تخلیق په پاڼه جوړوي، خو خدای خبر چې ولې دی په دې انځور دومره خواري کوي. په دې انځور کې داسې څۀ دي چې دی یې له هرڅه ورک کړی دی.

یاره ماته یې دا یوه سترګه لږ کږه ښکاري، ډاکټر شیر د سکوت هغه دروند ماحول په طنز مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـان، څـهٔ، تـهٔ، تـهٔ کلـه راغلـې؟ روفـي يـودم شـاته وګـوري او د خپـل د تخليـق د دنيـا څخـه راووزي.

هو، زهٔ....

راځـه ډاکټـر صـاحب دلتـه نـزدې پـه دې چـوکۍ راته کښېنه، روفي نزدې چوکۍ ته اشاره وکړه.

يـاره روفـي، تـهٔ ماتـه دا ووايـه چـي کـه مـا پـه تـا پوښـتنه وکـړه نـو ټهيـک دی، ګنـې تـاخو بالکـل د پوښـتني کولـو څخـه قسـم کـړی، ډاکټـر پـه کښېنسـتو کي د روفي نه سوال وکړ.

ډاکټـر صـاحب! ډېـره بخښـنه غـواړم، بـس لـږ مصـروفيات زيـات شـوي دي. ګنـې زهٔ او سـتا پوښـتنه نـهٔ کـول، داسـي نـهٔ شـي کېـدای، روفـي پـه مسـکا کـي ورتـه وويـل او رنګونـه او قلـم يـې يـو خـوا تـه کېښـول، ورسره په څنګ کي په يوه چوکۍ کښېنستی.

مصـور صـاحب! د دې دنيـا راووزه، لـه کـوره دبانـدي درځـه او وګـوره چـي د دې نـړۍ خـالق څنګـه څنګـه تخليقـات کـړي دي. تـهٔ د دې کـوټې څخـه چـي تـهٔ پـه کـي سـهار ،مابښـام ناسـت انځورونـه جـوړوې تـهٔ د دبانـدي دنيـا انځـور وګـوره، ډاکټـر د نصـيحت پـه توګـه ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب ضرور به وځم، بس دا یو انځور لا پوره کړم بیا چي تهٔ هر ځای وایې زهٔ درسره ځم، روفي په ځواب کي ورته وویل او یو نظر یې انځور ته وکتل په کوم کي چي د یوې ښځي عکس چي په اومه (کچه، خام) رنګونو جوړشوی ؤ او په هغه کي ښځه په لڅ سر ، سترګي له اوښکو ډکي په مخ رواني خو څهره یې لږ مسکی غوندي په مخ کي پر ستېنډ باندي پر کینوس د جوړښت په پای کي ؤ.

یاره روفي! تهٔ د خپل تخلیقاتو ایګزیبېشن (مخ کتنه) ولي نهٔ کوې؟ ډاکټر سوال ځني وکړو.

مخ کتنه؟ یاره دا زما په وس نهٔ دي پرهٔ، او بل زهٔ خپل تخلیق و چا ته نهٔ ښکاره کوم. دا ما ځان ته جوړ کړي دي، نورو خلګو ته نهٔ.

ګوره روفي! که تهٔ د دې تخلیقاتو مخ کتنه وکړې نو به ستا نوم په نړۍ کي خور شي، او ورسره ورسره به دي مالي ستونځه هم ختمه شي.تر څو به د بل جېب ته ګورې؟

ډاکټر صاحب! تهٔ ولي په خبره سر نهٔ خلاصوې؟ زما د دغسي کیسو سره نهٔ لګېږي. او پاته شوه د جېب خبره نو تهٔ بې فکره شه، زهٔ یې له تا نور نهٔ غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره ته خو سنجیده شوې، او دا دې ځنګه پر خُله راغلو چې ته به وماته د جېب د خرڅ نهٔ وایې، بس دومره یاري؟

هوهو، تهٔ بیا د نصیحت په آس کښېنستې. زهٔ رښتیا درته وایم، ما له خپلې دنیا مهٔ باسه؟ د دباندې دنیا خلګو ته ما مهٔ ورښکاره کوه، زهٔ په دې دنیا کې ډېر خوشحال یم، روفي شا وخوا انځورونو ته وکتل او دا خبره یې ورته وکړه.

روفي صاحب! چې کله خدای مهٔ کړه مړ شې نو به دې د دباندې دنیا خلک دباندې په یوه ادیره کې خاورو ته وسپاري. له دباندې دنیا تېښته نشته، په خبره سر خلاص کړه، تهٔ ځان خطا باسې، ما نهٔ شې خطا باسی.

تهٔ ډاکټر او زهٔ مصور، ځه ډاکټر صاحب ځنګه چې ستا خوښه وي، خو ټول خرڅ یې پرتا دی، روفي په فېصله کن انداز کې ورته وویل.

بس نو ټهیک دی، خرڅ یې پر ما ،د ځای بندوبست یې پر ما، مېلمانه یې پرما، خو صرف تهٔ او ستا تخلیقات به هلته حاضر وي، ځنګه؟

ډاکټر صاحب یو خبره درته وکړم؟

هو، خود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب! زهٔ د خلګو د سوالو نهٔ يم، ما د خلګو سره ژوند نهٔ دی کړی، تهٔ دا سي وکړه دا ټول تخليقات يو سه او پروګرام په وکړه، زما ټول اختيار ستا دی.

دا خو ټهيک خبره نهٔ ده، ډاکټر وويل.

ټهيک ده که غلطه، نور مي مهٔ تنګوه، روفي په خبره ټينګ ودرېدی.

سمه ده، تهٔ ګوره زهٔ ستا تخليق او تا تر کومه ځايه رسوم.

څو ورځي پس په يو شاندار هوټل کي د روفي د تخليقاتو مخ کتنه جاري وه. ډېر زيات خلک چي نرينه او ښځينه وو دې انځورونو و کتلو ته راغلي وو. د دولتي ادارو لويو لويو چوکيو خاوندان، ډاکټران، د فوځ اعلی افسران يعني د هري طبقې خلک موجود وو.

ډېر اعلیٰ او ډېر ښکلی عکس، دا عکس خو ښېخي ډېر د متوسط طبقې عکاسي کوي.

هو خوري، واقعي ډېر شاندار تخليق دی، تهٔ راځه مختته وګورو چي څهٔ دي؟ دوې د پاخه عمر يعني تقريباً د پنځوسو کالو عمرو ښځو و يوه عکس ته ولاړي دا خبري کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میډم ماه جبین، دا انځور ستا نهٔ دی؟ یوې ښځې د بلې ښځې نه په حیرانتیا کې سوال وکړو.

هان، واقعي، په دې انځور کې خو زهٔ یم، دې مصور زهٔ چېرې لیدلې وم چې زما انځور یې جوړ کړو؟ میډم ماه جبین په حیرانتیا کې وویل.

میډم تهٔ د ښار د والې خور یې، کېدای شي چې یو ځای یې لیدلې یې. دویمې ښځې ورته وویل.

کېدای شي، خو بیا هم په دومره صفائي څنګه کېدای شي؟ تهٔ درځه د دې پوښتنه د ډاکټر شیر نه وکړو.

درځه....

په خلګو کې یې ډاکټر شیر پیدا کړو. هغه یې دې انځور ته راوستو کوم چې د دې اولې ښځې سره مشابهه ؤ. ډاکټر چې دا ولیدلو نو حیران پاتې شو.

یقین مې نهٔ راځي، ستا په خیال دهٔ به تهٔ چېرې لیدلې یې؟

زهٔ څهٔ ویلای شم چې چېرې؟

محترمې، دا اتفاقاً دی، ولې چې زما دوست بالکل د خپلې کوټې نه نهٔ راوځي، د هغهٔ د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سامان او اوزار هم زهٔ د بازاره ورله راوړم، ډاکټر په ځواب کي ورته وويل.

که دا اتفاقاً دی نو تهٔ داسي وکړه چي ماته د هغهٔ د کور پته اتفاقاً راکړه، زهٔ به دا پوښتنه خپله ځني اتافقاً وکړم، میډم ماه جبین ورته وویل.

محترمي، ماته تر سبا وخت راکړه، زهٔ د هغه نه اجازت واخلم بیا به تاته حال درکړم. ډاکټر په سوالیه انداز کي ورته ځواب ورکړو.

اجازت نو بیا ولي؟

هغه د خلګو سره ملاقات نهٔ کوي. تهٔ نهٔ ګورې دی خپله په دومره لوی پروګرام کي نشته.د دې وجه هم دا ده.

ټهیک دی، تر سبا ستا سره وخت شته، او س تهٔ دا انځور وتړه او زما کورته یې را ولېږه. او هان، د دې قیمت څو دی؟

د دې قیمت به زهٔ په لسټ کي وګورم.

سمه ده.

ډاکټر ولاړ شي لسټ وګوري، بیا یو ځوان ته د انځور د تړلو وو ایي.

روفي یاره قسم مي دې په خدای وي سم دم دې د والي د خور انځور جوړ کړی ؤ، هغې هم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــوښ شــو او مــا هــم پــه پنځــوس زره ورکــړو، ډاکتـر روفـــي تـــه لګیـــا ؤ او د مـــخ کتنـــي کـــارګزاري یـــې بیانوله.

ښـــځ، دا څنګـــه اتفـــاق دی؟ حالانکـــه د والـــي خور خو لا پرېږده ما والي هم نۀ دی لیدلی.

یـاره هغـې ستا پتـه غوښتله، مـا ورنـۀ کـړه. څـۀ وایې ورېې کړم؟

نا،نا،نا خیال کوه، دا غلطي چې ونۀ کړې.

نو بیا څۀ ورته ووایم؟

ورتـه وایـه هغـۀ دا ښـار پرېښـوی، نـۀ یـم خبـر چـې کوم ښار ته ولاړی.

اې لېونیـه، هغـۀ د والـي خـور ده، د هـري غـاري دي را ایستی شي.

بس تۀ زما پته مۀ ورکوه.

ســمه ده یــاره، اوس نــو پــه دې خوشــحالۍ کــي یــوه ښــه ډوډۍ رابانــدي وخــوره، دومــره حــق خــو لــرم، یار دوه لکهه روپۍ مي درګټلي دي.

خود،خـود ولـي نـۀ، چېـري چـي وایـې هلتـه یـې دربانديې خورم.

څـــو ورځـــي پـــس روفـــي بـــازار تـــه ولاړی چـــي رنګونـه واخلـي، د تخلیـق د پـاڼي رخـت (کپـړه) یـې هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمام شوی ؤ. د رخت دکان ته ولاړی، چې کله هلته یې رخت اخستلو نو یې په یوې ښکلي کم عمره جینۍ چې عمر یې غالباً څوارلس کاله ؤ باندي سترگي ولگېدي. داسي حسن و جمال دهٔ پخپل ژوند کي چېري هم نهٔ ؤ لیدلی، هغهٔ توري غټي سترگي، سرهٔ نري شونډان، روفي ورته په کتلو کتلو کي پاتي شو. زړهٔ یې پرې بایلو، هغه د دهٔ ارمان چې یو داسي انځور جوړ کړم چې زما په ژوند ما نهٔ وي جوړ کړی، په پوره کېدو ؤ.

جینۍ یوې خواته روانه شي، روفي هم ورپسې روان شي. جینۍ په یوه اوږده کوځه کي یو ډېر ښکلي کورته ورېږي، روفي لږ لېري پټ ودرېږي، په دې ټوله لار جینۍ روفي ته پام نهٔ وي شوی. جینۍ هغه کور ته ننوځي، روفي هم خپل مئین زړهٔ د ځان سره خپل د کور په خوا روان شي.

زر زر خپل د تخلیق اوزار سره راغونډ کړي، د تخلیق پرده پر فریم ولگوي، او خپله پر چوکۍ ورته کښېني. د حسن او کمال رنگونه ځان ته پر یو ټیبل کي ږدي. لگیا شي خپل د ژوند هغهٔ لوی ارمان جوړول پیل کړي، کوم چې دهٔ په خوب کي لیدلی وي. دوه ورځې پس ډاکټر شیر د دهٔ کورته راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وګورې روفي لګیا یې خپل یو نوی تخلیق پای ته رسوي.

یاره روفي، هغهٔ ضد کوي چې ماته د دهٔ د کور پته راکړه، زهٔ خو د دوو جهانو تر منځ شوم او یو تهٔ یې چې ماته هو نهٔ کوې ؟

ډاکټر صاحب! خیال کوه د هغې د جهان نهٔ شې، د دې جهان یعنې زما د خوا شه، په ګټه کې به یې، روفي په انځور جوړولو کې مصروف دا خبره وکړه.

لاکن زهٔ وکړم څهٔ؟ هغهٔ دوه واره زما درملتون (کلینک) ته راغلې ده او هر وار ما هغې ته دروغ ویلي دي چې هغهٔ زما د تړې یار دی، ما د هغه کور نهٔ دی لیدلی.

ډېر ښه ډاکټر صاحب، ډېر ښه. خبرې کول دي څوک له تا څخه زده کړي.

تر کومه به زهٔ دروغ ورته وایم؟

بس یو څو ورځې، بیا زهٔ خپله درته وایم.

ټهیک دی درې ورځې، د هغه پس زهٔ هغې ته ستا د کور لار ورښایم، سمه ده.

خو درې ورځې یې مهٔ ورښایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـرېږ مـي ښـودلې، زه اوس ځـم د رملتـون تـه بيـا به ګپه کوو.

پـه مخـه دي ښـه ډاکټـره. د ډاکټـر د کـوټې څخـه د وتلـو پـر موقـع پـه لـوی غـږ يـې پـه طنزيـه انـداز ورتـه وويل.

هغـه د روفـي د زړه دنيـا يعنـي هغـه ښائسـته جينـۍ پـه خپـل کـور کـي ناسـته د پـر رخت بانـدي غمـي لګـوي چـي د کـور دروازه وټکېـږي،د کـور د دننـه څخـه هغه جينۍ غږ وکړي چي ، څوک يې؟

د دروازې دبانـدي څخـه، مـوره ستاسـو ډاک دی، زه د ډاک والا يم.

ښـه وروره، دروازه لـږه خلاصـه شـي، هغـه جينـۍ پـه ټکـري کـي پټـه راووځـي، ډاک والا هغـې تـه پـه کاغـذ کـي پـټ يـو لـوی فـريم ورکـړي. هغـۀ دا فـريم خپلـي کـوټې تـه يوسـي. پـه فـريم هـيڅ يـوه د راسـتولو والا پتـه نـۀ وي ليکلـې. دا حيرانـه شـي چـي دا چـا رالېږلـی دی؟ داسـي نـۀ چـي د ډاک والا غلـط شـوی وي. کلـه چـي هغـۀ د فـريم څخـه کاغـذ لېـري کـړي نـو حيرانـه ګوتـه پـه خُلـه شـي. هغـۀ دا فـريم پـه يـوه چـوکۍ کښـېږدي او خپلـه مخـامخ پـه بلـي يـوې چـوکۍ ورتـه کښـېني. رډه بـډه دې فـريم تـه چـي پـه کـي د دې انځـور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، ګوري. دا د ځانه سره چې دا چا رالېږلی دی؟ زه یې چېري لیدلې یم؟ او دومره ښائسته انځور هغه هم په لاس جوړشوی، څوک کېدای شي؟

د جینۍ په لاس کې یو خط دی، هغه خط ډېر په غور سره لوستي، د خط متن دا دی،

ښې چاري،

هیله لرم چې روغه جوړه به یې. ته به حیرانه یې چې زه به څوک یم، او له تا به څه غواړم. خو دومره درته وایم چې زه هغه څوک یم کوم چا چې ستا انځور جوړ کړی ؤ او بیا یې د هغه انځور رنګین نقل (فوټوستیټ) تا ته درولیږی. زه له تا هیڅ نه غواړم او نه ځان درښودلی شم، ولې چې دا زما مجبوري ده.

په درنښت،والسلام

انځورګر

جینۍ خط ته ډېره حیرانه وه، خدای خبر دې خط ولې دا دومره ځانته متوجه کړې وه، حالانکه په دې خط کې داسې هیڅ هم نه ؤ.

یاره ته خبري ته غوږ شه، ته داسې مه کوه، دا ته د ځان سره او د خپلو مئینانو سره ډېر بد کوې. له ماسره خو بیا ښخې ډېر بد کوې، ته مه کوه داسې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهٔ ځه، دلته ستا د هنر ډېر زیات اهمیت دی، ډاکټر و روفي ته زاری کوي.

بلې خوا ته د والي خور د خپل کور په یوه ښکلې کوټه کي ناسته خپل و تصویر ته یې ځیر ځیر کتل او د ځان سره داسي ګویا وه.

څومره په هنر او کمال یې دا تصویر جوړ کړی دی، څومره اخلاص او مینه په دې تصویر کي څرګندېږي. کاش چي ما تهٔ لیدلی وای انځور ګره، کاش. تهٔ څهٔ خبر یې چي زهٔ ستا د لاس په هنر مئینه شوې یم. ما هیڅکله هم له چا سره داسي مینه نهٔ ده کړې، انځورګره یو وار په ما ځان وو وینه، یو وار، انځور ګره یو وار. د دې خبرو سره سم دې خپل تور او سپین وښتان چي د دې پر مخ یې یو څو تاره را ایله شوي وو سم کړل.

ډاکټر صاحب ! زهٔ مجبور یم، تهٔ زما په حال نهٔ یې خبر، زما د شپې خوب او د ورځې سکون برباد دی، او دغه دوو تخلیقو خو زهٔ بالکل له کاره ایستلی یم. یو هغهٔ چي زما خیالي تخلیق ؤ او بل هغهٔ چي زما د ژوند ډېر مهم او د ارمان تخلیق ؤ، زهٔ بې له دې بله لاره نهٔ لرم. روفي ډاکټر ته په ځواب کي وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په لاسو مينه شوې ده، هره ورځ زما درملتون ته راشي او ستا پته راڅخه غواړي، زۀ هر وار يوه نه يوه پلمه ورته جوړه کړم. تۀ يو وار خو د هغې سره ملاقات وکړه. ياره هغه د والي خور ده، کېداى شي ستا هره ستونځه حل کړي. ډاکټر په خوشامدي انداز کي ورته وويل.

ډاکټر صاحب منمه، هغۀ به زما پر لاسو مينه وي، منمه هغۀ به زما هره ستونځه را حل کړي، خو ډاکټر صاحب ، ستا له خُلې هغۀ په عمر ترما ډېره مشره ده، زۀ د هغې د اولاد پر ځاى يم .

او تۀ چي پرچا مئين يې هغۀ؟ ډاکټر يو دم د دۀ د خبرو په منځ کي پوښتنه وکړه.

هو، منم هغه زما د اولاد پر ځاى ده، په دې خو مي د تېښتي لاره خپله کړې ده. څوک چي له ما سره مينه کوي هغه مي د مور د عمر ده، او د چا سره چي زۀ مينه کوم هغۀ زما د لور په ځاى ده. ډاکټر صاحب تۀ ورځه خپل مريضان ګوره، ستا يې ډېر کور ودان چي په هر ګام دي زما کومک کړى دى. ما او زما تقدير پرېږده، زۀ چي چېري ولاړم، مۀ راپسې ګوره او مۀ حال راپسې کوه، دا به ستا پر ما ډېر لوى احسان وي. روفي د خفګان په انداز کي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څـو ورځـي پـس د والـي خـور د ډاکټـر شـیر و درملتـون تـه راغلـه، هغـې نـن دا پریکـړه کـړې وه چـي نن به د ډاکټر نه د انځور گر پته اخلي.

درملتـون تـه د راننوتـو سـره سـمه و ډاکټـر تـه یې په گیله من انداز کي وویل.

گـوره ډاکټـر صـاحب! تـهٔ ماتـه د هغـهٔ سـړي کـور ولـي نـهٔ را ښـیې؟ څـهٔ کیسـه ده؟ کـه څـه مشـکلات دي نـو زهٔ بـه یـې د حـل کولـو پـوره پـوره کوشش وکـړم. زهٔ د هغـه سـړي د لاسـونو دیـد کـول غـواړم پـه کومـو لاسـونو چـي هغـهٔ زمـا انځـور تخلیـق کـړی دی.... د والـي خـور د ډاکټـر شـیر پـه درملتـون کـي ناسـته ډاکټـر شـیر تـه مخاطبه وه.

هــن ، ســتا د پــاره روفــي صــاحب دا خــط رالیږلی دی.

ډاکټرشیر د والـي و خـور تـه یـو خـط ورکـړی، د دې خط متن دا ؤ،

قدرمني ښې چاري،

هیلـه منـد یـم چـي جـوړه بـه یـې، زمـا لـه تاسـره ملاقـات شـاید پـه نصـیب نـهٔ ؤ. زهٔ مجبـور وم چـي مالـه تـا سـره ملاقـات نـهٔ کـوو، د هغـې وجـه بـه ډاکټـر صـاحب پخپلـه درتـه بیـان کـړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زما خيال د زړۀ وباسه. خپل ژوند زما په ياد کي مۀ برباد وه،

فقط انځورګر

هم په هغۀ ورځ د جينی په لاس کي يو خط ؤ، هغې ډېر په ارمان دا خط لوستی. د خط متن دا ؤ.

سلامونه او ښې چاري

هيله لرم چي روغه، جوړه او خوشحاله به يې. دا زما اخري خط دی، دې نه وروسته به تا ته هيڅ يو خط يا بل څيز زما له خوا نۀ شي در، زۀ خپل مقصد ته ورسېدم،هغۀ مقصد ستا د جمال ؤ، نور زۀ تخليق نۀ کوم او د دې ښاره څخه لېري ښېخي لېري ولاړم، دومره لېري چي د انسان کرکه ځني کېږي. زۀ پوهېږم چي تۀ زما د ليدو او پېژندو ډېر ارمان لرې، خو ما ليدل او پېژندل زما تخليق دی، ستا د دعا په هيله،

فقط انځورګر

26,04,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مرگی

دا سې بختور ځوان ما په تول ژوند نهٔ ؤ لیدلی. ډېر ښائسته ځوان ؤ، په عمر خام، د شوارلسو کالو به ؤ. یو څو تاره وېښته یې په زنه راغلي وو. پلار غریب نواز دی په مدرسه کې داخل کړی ؤ چې زوی مې د قرآن حافظ او ښهٔ لوی ملا جوړ شي. د قرآن حافظ خو جوړ شو لاکن دیني درس یې په ړومبي پړاؤ کې ؤ. د دهٔ په مدرسه کې یو طالب چې په عمر پوخ ؤ نازک نومېدی دوی ته به یې درس ورکاوه. د مدرسې مهتمم په اوونۍ (هفته) کې یو وار مدرسې ته هغه هم د زیارت (جمعرات، پنج شنبه) په ورځ راتلی. په هیڅ به یې ځان نهٔ خبروو چې څوک راځي څوک ځي، ولې چې هغه په نورو مدرسو کې هم درس ورکاوه.

"اولس" په درس کې ډېر ښهٔ ؤ، حافظه یې ښهٔ تېزه وه. په وطن کې ډېر خوني حالات روان وو، هره ورځ بم چاودني، ځان بریدونه، خلگ وژنه، دا سې حالات چې تهٔ وایې د استقلال جنگ روان دی.

څو ورځې مخ کې اولس کورته راغی. مور او پلار یې ډېر خوشحال وو. ښې مېوې، غوښې، وریځې یعني هر قسمه نعمت یې پلار غریب نواز په ډېره غریبۍ کې دې زوی له راوړي وو. اولس صرف د یوې شپې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـاره راغلـی ؤ. مـوریـې غوښت چـې ډېـري شپې وکـړي، خـو اولــس ورتــه ویــل چــې مــوره، زمــا هلتــه سبقان پاتــه کېـږي، اوس هـم زهٔ د مهـتمم صـاحب نـه پـه پټـه راغلـی یـم، صرف ستاسو دید له.

د خـدای کـارؤ، شپه تېـره شـوه، د سـهار پـه سـپېدو کـــي اولـــس د مـــوراو پـــلار نـــه اجـــازت واخســـتی او د مدرسي په لور روان شو.

مـوږ چـې پـه دې هېـواد کـې خپـل ځانونـه قربـانوو، دا صـــرف او صـــرف د اســـلام د بقـــاءد پـــاره. د دې هېـــواد خلـګ کـافران شـوي دي. تاسـو ورتـه وګـورئ د نرانـو یـې رېـري نشـته، پتلونونـه یـې پـه پښـو دي، هغـه د کـافر جـوړ کـړي ښـوونځي او پوهنتـون تـه ځـي. پـه ښـځو هـم تعلیمونـه کـوي. پـه بـازاررو کـې د کفـارو پـه شـان ګرځـي، مسـجدونه یـې هـم د انګرېزانـو پـه طـرز جـوړ کـړي دي. دا دغسـې نـهٔ سمېږي، دا جهـاد غـواړي، پـه یـوه کوټـه کـې پـه عمـر غټ یـو طالب د یو څو نورو طالبانو سره ناست دا خبري کولې.

مومنـانو! زمـا خبـره یـاده سـاتئ، کـه تاسـو نـن د دې کـافري زمـانې خاتمـه ونـهٔ کـړه نـو راروان مسـلمان نسـل بـه تاسـو هـیڅ کلـه هـم معـاف نـهٔ کـړي. او پـه اخـرت کـې بـه و خـدای او رسـولؐ تـه څـهٔ ځـواب ورکـوئ. نـن ډېـره مبارکـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ده، زمـوږ يــو مـومن ورور روان دی جنــت تــه، تاســو ورسره خدای په اماني وکړئ.

لـږ ساعت پـس طالبـانو و ځـوان طالـب تـه مبارکي او ورسره يـې خـدای پـه امـاني کولـه. ځـوان طالـب هـم ډېـر خوشحال ؤ چي روان يم جنت تـه، هيڅوک يـې نـه ؤ پـه يـاد. دا غونـډه د مدرسـې پـه يـوه کوټـه کـي د مهـتمم صـاحب نـه پـه پټـه کېدلـه. صرف پـه شمېر لـس يا پنځلس کسـان پـه کـي ناست وو.

پـه تېـر وار مـوږ ډېـره کاميـابي تـر لاسـه کـړه، د يـوه تــن د قربـانۍ پـه وجـه د دښـمن مـو تـر دېرش هـم زياتـه نفـر ختم کړل. يو طالب و بل طالب ته ويل.

انشـاالله د دې واره بـه تـر سـلو هـم زيـات وي. دويـم طالب په مسکي کي ورته وويل.

هـم د غــه د جمعـې ورځ وه، ځـوان طالــب د بـارودو واســکټ اچــولی ؤ. د دهٔ ملګــرو دی تــر ټــاکلي ځـــای ورسـوو، د دهٔ ټـاکلی ځـای يـو مسـجد ؤ. د جمعـې د لمانځـه د پـاره بېخـي ډېـره دنيـا راغلـې وه. پـه مسـجد کـي سـم د ناسـتي ځـای نـهٔ ؤ. چـا اودس تـازه کـړی مـخ او لاس يــې وچـول، څـوک بيـا څـادر پـه سـر د لمـر نـه يـې ځـان پناه کولـو، څوک يـوې خـوا تـه ولاړ د مولانـا صـاحب و ښـا تـه يـې غـوږ نيـولی ؤ، څـوک بيـا د صـفونو پـه مـنځ کـي غلـي پـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ناست وو چې څنګه جماعت ودرېږي نو به په صف کې شامل شي. او ډېر خلک د مسجد د دروازې سره په دې انتظار ولاړ وو چې مولانا صاحب بیان ختم کړي نو به ځای پیدا کړي. طالب جان هم یوې خوا ته غلی ولاړ ؤ او په دا انتظار ؤ چې څنګه جماعت ودرېږي نو به خپل کار ترسره کړي. دهٔ د مولانا صاحب په خبرو غوږ نیولی ؤ. کله کله به یې فکر د جنت خوا ته ولاړی، دهٔ به لیدل چې ښائستې حورې او ښکلي ښکلي غلمان د دهٔ په انتظار ګلان په لاس کې ولاړ دي. دی ولاړ ؤ، هر څه د دهٔ په لاس کې ؤ، د واسکټ د بم بټن د دهٔ په اختیار کې ؤ. دهٔ جنت په سترګو لیدی. کله کله به یې دا هم فکر ته راغلل چې په دې مسجد کې چې څومره کسان دي دا ټول کافران دي، زهٔ پر حق یم، زهٔ به نن ځان قربانوم، زهٔ به دا کار ضرور کوم.

مولانا صاحب په منبر ناست د خدای او رسولؐ د لارې خبرې کولې او په ډېره عاجزۍ سره ناستو خلکو ته مخاطب ؤ.

زما مسلمانانو وروڼو! الله چې کوم وجود موږ ته راکړی دی، دا د الله امانت دی. انسان د الله خلیفه دی، مسلمان د بل مسلمان ورور دی، هیڅ یو انسان ته حق نشته چې بل انسان وځوروي او یا یې بې ګناه قتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي. د داسې عمل کولو والا انسان نه به الله په ورځ د اخرت پوښتنه کوي. که څوک تاسو وینی چې هغهٔ غلط کار کوي نو ورشئ او ل یې پوهه کړی او که نهٔ شو سم نو بیا قانون شته، دا یو اسلامي هېواد دی، هغه ته به سزا ورکول کېږي، او بله خبره دا ده چې د دین د خورولو واحده ذریعه دعوت دی، د الله نبيﷺ ټول عمر دعوت چلولی دی، منم چې جهاد یې هم کړی دی او جهاد کول فرض دی، خو د چا سره؟ د هغه چا سره چې ستا وطن ته نقصان رسوي، ستا عزت ته نقصان رسوي، ستا مال ته نقصان رسوي او تر ټولو مهمه دا چې ستا و دین مبین ته نقصان رسوي. دا چې نن سبا پر موږ باندې کفر مسلط شوی دی، دا ټول زموږ عملونه دي، عمل سمول پکار دی، د الله د لارې نه ځان خبرول پکار دی، په قرآن عظیم باندې ځان پوهه ول پکار دی، په سپیڅلي حدیث مبارکه باندې ځان پوهه ول پکار دی، د اصحابهؓ د امامانو په پاک ژوند باندې ځان خبرول پکار دی، د بزرګانو په محنت او اخلاص ځان خبرول پکار دی. چې کله تهٔ په دې ټولو لارو ځان خبر کړې نو به درته څرګنده شي چې کومه لاره صحیح ده او کومه غلطه. الله رب العالمین دی، صرف رب المسلمین نهٔ دی، هغه خو د انس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنس، د اسمان او ځمکې، د مرغانو او ماهیانو، د مال او څناورو، د ټولو رب دی.

ځوک به دا بې خبره په دین خبروي؟ باید موږ هغو ته د الله او د رسول ﷺ لاره ور وښایو، په خُله او په عمل د دین خبره ور ورسوو، ځوک چې د دې لارې نه خبر نه دي، او که بیا هغوی نه راسره منله او د الله او د الله د رسول ﷺ د دین مبین په لاره کې خنډ وو نو بیا نوري لارې هم شته چې هغه ته جهاد وایي.

دې خبرو په طالب ډېر اثر وکړو. اوښکې یې د سترګو نه روانې شوې، کرار کرار د منبر خواته ورغی، هلته یې مولانا صاحب ځان ته متوجه کړو چې،

مولانا صاحب! زهٔ یوه خبره کول غواړم؟

څنګه خبره بچیه؟ مولانا صاحب هم خپله خبره پرېښوده او طالب ته متوجه شو.

طالب په کراره د ځان نه څادر لېرې کړو، خلکو چې وکتل چې دا خو ځان برید (خودکش حمله آور) دی نو ټول سره وغورځېدل، چا کومه خوا چا کومه خوا منډې وهلې، چیغې جوړې شوې، خلک یو په بل کې سره ختل، اخ او درب جوړ شو، خو مولانا صاحب په خپل ځای کرار ناست وُ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب ناري وهلې چې ودرېږئ، زۀ ځان نۀ چاودوم، زۀ تاسو ته خبره کوم، ودرېږئ، خبره واورئ، حکومت ته څوک حال ورکړئ چې ژر راشي، حکومت خبر کړئ، ډېر زیات شوراو غوغا جوړه شوه. په دې ساعت کې مولانا صاحب هم پوهه شو چې دا ځوان ځان نۀ چاودوي نو يې په خلګو غږ کړو چې،

ودرېږئ، ودرېږئ، منډې مۀ وياست، خبره واورئ.

خلګ هم د مولانا صاحب په ويلو ودرېدل، خو ډېر کم خلګ وو چې ولاړ وو، طالب خپله خبره پيل کړه،

پر ما د دغه مولانا صاحب خبرو اثر وکړئ، ګنې ما به له وخته ځان چاودنه کړې وای. ما ته په مدرسه کې هيڅ کله هم داسې خبرې نۀ وې شوې کله نن چې ما د دغه مولانا صاحب د خُلې نه واورېدې. زما په دماغ کې يې دا اچولې وو چې تاسو ټوله کافران ياست، مسلمانانو ما معاف کړئ، زۀ اوس بېرته هغه ځای ته نۀ شم تلای د کوم ځای چې راغلی يم، تاسو مهرباني وکړئ حکومت خبر کړئ، زۀ ځان حکومت ته حواله کوم.

د طالب جان خبرې شروع وې چې د حکومت خلګ راغلل، طالب يې د ځان سره روان کړی او په ګاډۍ کې يې خدای خبر کوم ځای ته بوتلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریباً د یوه ساعت پس په یوه کوټه کې طالب د حکومت د دوو کسانو سره ناست دا خبرې یې کولې. هغوی د دځه نه دا پوښتنې کولې.

اول کس: ستاسو مشر څوک دی؟

طالب: زۀ نۀ یم خبر.

دویم کس: تاته د دې کار چا ویلې وُ؟

طالب: ملا نازک.

اول کس: ملا نازک څوک دی؟

طالب: هغه زموږ په مدرسه کې موږ ته درس راکوي.

دویم کس: ستاسو مدرسه چېرې ده؟

طالب: زموږ په کلي کې، یعني په خان کلي کې

اول کس: نور ملګري مو څوک دي؟

طالب: په رنګ یې پېژنم خو په نامه یې نۀ پېژنم.

دویم کس: ملا نازک د کوم ځای دی؟

طالب: هغه څو میاشتې کېږي چې د ګاونډي هېواد نه راغلی دی.

اول کس: د دې له مخه مو څو داسې بریدونه کړي دي؟

طالب: درې.

دویم کس: تا ولې ځان برید نۀ وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب: د دې له مخه زۀ په حقیقت نۀ وم خبر، ماته دا ویل شوي ؤ چې د دې هېواد یعنې زموږ د هېواد خلک کافران دي، او د کافرو وژل نېک کار دی، دې ته جهاد وایي او جهاد فرض دی.

دویم کس: او س ستا څۀ خیال دی؟

طالب: اوس زۀ په حقیقت خبر شوم چې کافر څوک دی او مسلمان څوک دی.

اول کس: ستا نوم څۀ دی؟

طالب: زما نوم "اولس" دی.

07,06,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیاشي

لــه تېــر ماخوستن راهیســي پــه خپلــه کوټــه کــي پـروت عقیـل پـه متهي غرمـه تـه سترګي خلاصي شـوې، د زیـات خـوب او شـراب د څکلـو پـه وجـه یـې سترګي تکـي سـرې او بښتي وې. کلـه چـي دهٔ فکـر او کـړو نـو یـې دمـاغ کـار شـروع کـړو او پروني ټول واقعـات یـې نـا بېره سترګو تـه ودرېـدل. هغـه د زبېـر پـه کـورکي د زبېـر لـه خـوا جـوړ شـوی پروګـرام چـي پـه کـي موسـیقي، شـراب، کبـاب او شباب یـو ځـای ول ورپـه یـاد شـول. د عقیـل پـر تندي یـو دم د خولــو څـاڅکي را روانــي شــوې. هغــه غټــه غټــه ســاه اخسته او د ځانه سره ګویا شو چي:

فــواد؟ فــواد، پــه فــواد څــهٔ وشــو؟ او زهٔ دلتــه چـا راوستم؟

پــه دې خبـره حیـران ؤ چـي زهٔ خـو پـرون ټولــه ورځ د زبېـر پـه کـور کـي وم او تـر مـازدیګر مـي یـاد ېږي چـي هـم هلتـه وم. نـو بیـا دلتـه څنګـه راغلـم او چـا راوستم؟. پـه ځـان نـهٔ پوهېـدی چـي څـهٔ کیسـه ده. عقیـل هـم پـه دې فکـر کـي ؤ چـي د کـور ور وټکېـدی. د عقیـل مـور د کـور پـه غـولي کـي ولاړه وه او غـږ یـې باندي وکړو.

څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــوره عقیــل پــه کــور کــي دی؟ د دبانــدي نــه غــږ راغی.

هو، پر کور دی.

یــو وار ور غــږ کــړه چــي ملګــري دي غــواړي. د دبانــدي نــه غږ راغی.

سمه ده.

عقیــل د ورپــه ټکېــدو ســره د بســترې نــه راپورتــه شو. څپلۍ یې په پښو کړې، په کراره کراره او په درونــد ســر د کــور د ورهٔ خــوا تــه ورغــی. کلــه چــي غــولي تــه ورسېدی نو موریې ورته وویل چي؛

عقیل جانه! دباندي ملګري درته ولاړ دي.

څوک دي؟

نهٔ یم خبره، تهٔ ورشه وې ګوره. او هــن ورکېږه مهٔ، بېرته زر راشه، د پلار د راتلو وخت دي دی.

سمه ده موره، یو خوا ته هم نهٔ ځم.

عقیــل مــورتــه د ځــواب ورکولــو پــس د کــور ور خــلاص کــړو، د ورد خلاصېدو ســره یــې د ځُلــې ووتــل. څوک غواړئ تاسو؟

تــا غــواړو عقیــل جانــه! راځــه نــن لــه مــوږ ســره مېلمه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عقیل سترګي رډې را وختې، ژبه يي بنده شوه. خو بیا نابیره ګویا شو چي؛

ما هیڅ نهٔ دي کړي، زهٔ له تاسو سره نهٔ ځم.

ښنګه نهٔ ځې، ځي خو به ستا پلار هم. هلکه دلبره! وایې چوه ګاډی ته.

راغلي خلګ پولیسان وو. دلبر سپاهي هم دې امر ته تیار ولاړ ؤ چي ایس ایچ او امر راته وکړي نو به زهٔ خپل کار ترسره کړم. عقیل یې په یو بنیان او پرتوګ کي په ګاډی کي کښېنوی، عقیل په ګاډی کي ناست چیغي وهلې چي؛

ما هیڅ نهٔ دي کړي، زهٔ په هیڅ نهٔ یم خبر.

ګاډی ولاړه، موریې هم دا چیغي واورېدې، د کوره پسې ووتله خو ګاډی تللې وه او دا په سرو سترګو هغسې په کوڅه کي ولاړه پاتي شوه.

لږ ساعت وروسته پلار یې کورته راغی، خدای خبر چا خبر کړی ؤ چي زوی دي پولیسانو یوړی. د عقیل پلار په یوه دولتي اداره کي یو لوی افسر ؤ، سم د لاسه د تهانې په خوا ورپسې روان شو. تهانې ته چي ورسېدی نو چي کتل یې عقیل په حوالات کي په سرو سترګو ناست دی او ورسره ژېړ هم ناست دی. ایس ایچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د عقیل د پلار ښه خاطرداري وکړه. د عقیل پلار د ایس ایچ او نه پوښتنه وکړه چي؛

ایس ایچ او صاحب! تاسو دا هلکان په کوم جرم کي دلته راوستي دي؟

محترمه! که مي درته وویل نو به دي د وجود ټول وېښتان جګ جګ ودرېږي.

بیا هم تهٔ راته ووایه چي څهٔ کیسه ده.

کیسه دا سي ده چي هغه هلک وینې؟

هو، زبیر، زهٔ یې پېژنم، زما د ملګري زوی دی او ډېر ښه هلک دی.

دي ډېر ښه هلک او ستا زوی پرون سهار د زبیر په کور کي پروګرام جوړ کړی ؤ چي په کي شراب، کباب او شباب ټوله ورځ استعمالېدل. شراب تر ما زدیګره بهېدل، کباب ټوله ورځ د خېټې دوزخ ډکاوه او شباب هم د دې دوو ځیزونو سره تر آخره ښه په مستۍ کي ؤ.

ایس ایچ او دا خبري کولې چي د عقیل پلار خبره ور پرې کړه.

سر زما سر ستا په خبرو نهٔ خلاصېږي، تهٔ ما لږ په اسانه ټکو پوهه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـو پـه اسـانه ټکـو کیسـه دا سـي ده چـي سـتا زوی او دا ښـه هلـک زبېـر، پـرون سـهار د زبېـر کـور تـه یـوه جینـۍ راوسـتلې وه. دوی چـي کلـه خپـل هـوس سـوړ کـړو نـو یـې ماسپښـین خپـل یـو بـل ملګـری چـي فـواد نومېدی تـه حـال ورکـړو چـي هغـه هـم راشـي او لـه مـوږ سره پـه دې خونـد کـې شـریک شـي.کله چـي فـواد د خپـل هـوس د سـړېدو د پـاره و هغـه جینـۍ تـه ورغـی کومـه چـي پـه یـوه بېلـه کوټـه کـې وه نـو نـابیره مـړ شـو. د جینـۍ د مـاغي تـوازن خـراب دی او هغـه د ځنـګ پـه حـوالات کـې ده او د ځـان سـره ګـډې وډې خبري کوي.

د عقیل پلار بیا خبره ورپرې کړه چي؛

سر! تاسو ته دا خبري چا وکړې؟

ماتــه زبېــر دا ټــولي خبــري پخپلــه وکــړې. ســتا د زوی پـه هکلـه هـم هغـه راتـه وویـل چـي دی لـه مـا سره پـرون ټولـه ورځ پـه دې پروګـرام کـې شـریک ؤ. د زبېـر د نیولـو مـخ کـي مـوږ تـه د محلې خلګـو اطـلاع راکـړه چـي د حـاجي صـالم پـه کـور کـي لـه سـهاره راهیسـې پـه زوره غـږ سـاز غږېـږي او اوس ورتـه یـو ایمبـولنس هـم ودرېـدی چـي پـه کـي یـو هلـک یـې د هسـپتال پـه خـوا یـوړو. مـوږ چـي کلـه جـاه وقوعـه تـه ورغلـو نـو یـوه جینـۍ مـو برامـده کـړه، بیـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي کله هسپتال ته ورغلو نو هلته ستا زوی نهٔ ؤ صرف زبېر ؤ چي موږ ګرفتار کړو.

نو ستا څهٔ خیال دی چي دا مړی دوی کړی دی؟

نا،نا ، مړی دوی نهٔ دی کړی. په هغه هلک خو د زړهٔ دوره راغلې وه او ځای په ځای مړ شوی ؤ.

چي په هغه د زړهٔ دوره راغلې وه نو بیا تاسو دا هلکان ولي ګرفتاره کړو؟

د دې ګرفتارۍ وجه دا ده چي فواد د هغې نیولي شوي لېونۍ جینۍ ورور ؤ ،فواد نهٔ ؤ خبر چي زبېر او عقیل زما خور ماته د عیاشۍ د پاره په کوټه کي کښېنولې ده، فواد چي خور ولیدله نو سم د لاسه اټیک شو او خور چي فواد ولیدلو نو له وېري او صدمې لېونۍ شوه.

14,04,2016
کوټه

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library